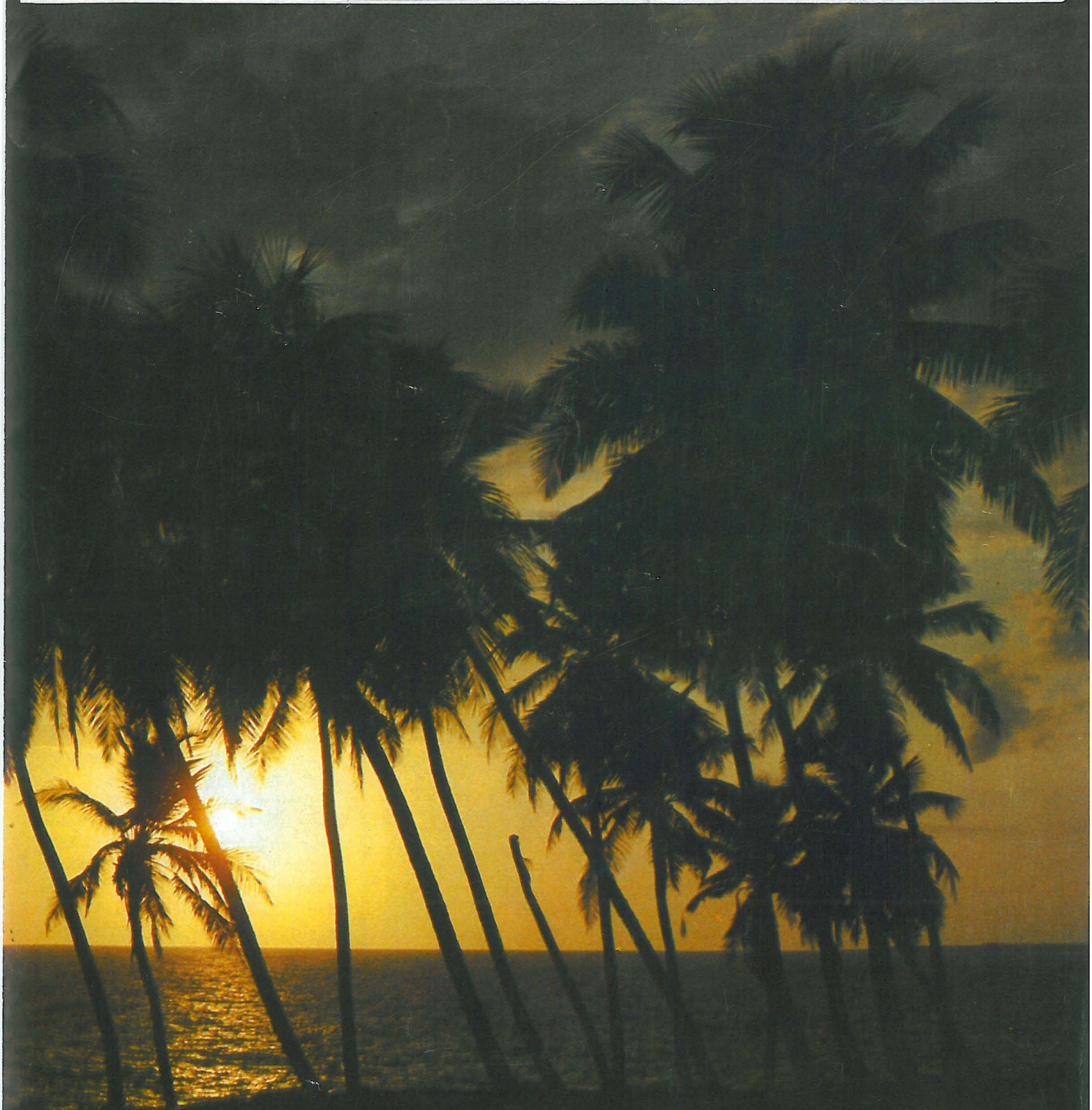
Midnattsropet

JULEN 1982

Nr 11-12 • Årg. 23
Pris kr. 7:00

Maranata - Du, vår Herre, kom!

Tema: MISSIONEN

Sid. 10 — 17

— Idag

Text:
GUSTAV F.
JOHNSON

Då Herodes frågade de skriftlärda var Kristus skulle födas, kunde de svara strax och svara rätt; men ingen synes ha tänkt på att ens gå och se *om* det hade skett, utan då de hade avlagt sin renlärige trosbekännelse, gingo de tillbaka till synagogan och arbetade på nästa sabbats textutredning. De voro lärda i Skriften, men kände inte Gud. De sovo i stort lugn då herdarna fingo budet från himmelen.

"Haven edra lampor brinnande" (Luk- 12:35).

Det var natt ute i Betlehemsnejden. Så tyst! Så vanligt — just som tusende nätter varit förut. Fåren ha lagt sig i hopar, alldeles som förr; herdarna sitta i en ring och samspråka.

Ingenting ovanligt. Visserligen påstods det, att uppe i Jerusalem skulle finnas en gammal gubbe, som sade sig ha fått löfte av Herren att han inte skulle dö, förrän han sett Messias. Men sådant var överdrivet. Troligen tillhörde gubben de där mer eller mindre fanatiska profetbröderna, och han hade läst och grubblat, tills han blivit mindre klar i huvudet.

Bland de mera ansedda lärarna, de skriftlärda, som man i alla fall måste anlita, då det gällde sund bibeltolkning, hördes ingenting av angående sådana funderingar. I Jerusalem var man sansad.

Och herdarna gnolade sina vardagsvisor.

Illustration: ULLA CHRISTENSEN

är en Frälsare född

Då kom himlabudet!

"I dag har en Frälsare blivit född!"

Inte underligt, att de bli hjärtskrämda.

Men där borta i Jerusalem, vid skolorna och i synagogorna, där är allt lugnt. Där sover man i ro. Underligt, att inte himlen sänder sina bud till vederbörande? Men Gud vet vem han talar till.

Då herdarna fått uppenbarelsen, sade de: *"Låtom oss nu gå och se"* — inte "om det har skett", utan — *"det som där har skett!"*

Det var tro, det.

Natt i världen

Då Herodes frågade de skriftlärda var Kristus skulle födas, kunde de svara strax och svara rätt; men ingen synes ha tänkt på att ens gå och se *om* det hade skett, utan då de hade avlagt sin renläriga trosbekännelse, gingo de tillbaka till synagogan och arbetade på nästa sabbats textutredning. De voro lärda i Skriften, men kände inte Gud. De sovo i stort lugn då herdarna fingo budet från himmelen.

Det är hemsk natt ute i världen. Mörkret är tjockt, som en rök ur avgrunden. Ljusen, som Herren hade satt att skingra mörkret, ha slocknat. Församlingar, som förr brunno som Guds lampor i natten, äro kolnade bränder blott. Vittnesbördet har tystnat. Livets eld har brunnit ut.

Varma, brinnande själar, vilka förr lyste som stjärnor på församlingens himmel, de äro nu rykande vekar — *och äro nöjda därmed!*

Den ivrige evangelisten har slagit sig till ro — och förtjänar pengar. Människoströmmen hastar som förr mot avgrundsdjupen, men det rör inte honom — han måste tänka på de sina...

Oandligt kyrkfolk

Den förr av Andens kraft eldade predikaren håller nu vackra föredrag i upplysningens intresse — och i hans egen själ är det dunkel natt.

Här och där finns läran om Jesu tillkommelse kvar — men griper det hjärtat? Förändrar det livet? Löser det från världskärleken? Lyfter det blicken från mullen, mot skyn?

* * *

Hör, bröder, du tillhör väl inte dem som ha tröttnat på att vänta Jesus? Tröttnat de sista ögonblicken innan han kommer? Har lampan slocknat? Kallar världen dig en "sansad kristen", och kan du vara sams med oandligt kyrkfolk? Har du lärt dig tiga med Herrens varningar och känner ändå inte någon eld i dina ben?

Hör, min vän; din syssla behöver nog inte söka sig en annan man för det att Herren kommer.

Är du en predikant? Din församling blir nog inte utan herde för det att Överherden samlar hem sin hjord.

Kristus skall för andra gången ses utan synd *för dem som vänta honom* till frälsning.

Farväl värld

"Men vid midnattstiden ljöd ett anskri..."

Jaså, det fanns någon, som var vaken, fastän alla jungfrurna hade somnat! Ja, Gud vare lov, det fanns en Simeon, en Hanna m fl i Jerusalem, som väntade efter Israels tröst. De voro vakna tills han kom. Skola vi bedja att vi må kunna undfly allt detta som skall komma och bestå inför Människosonen? Herren Jesus har uppmanat oss att bedja så.

Och rätt som du går här i vardagslag — så faller bojan!

Farväl tårar, farväl värld, farväl förgängelse! Se, där möta vi de heliga, som komma ur mullen, tillsammans gå vi hem!

Församlingens hopp, martyrernas längtan, Herrens löfte skall nu uppfyllas. Ögonblicket, det stora, som himmel och jord väntat på, har kommit.

"Den ene skall upptagas, den andre lämnas kvar."
"O Gud, låt mig ej bli tillbaka,
då andra taga riket in!"

Men en from önskan är inte nog att lyfta oss till Herrens möte i skyn. Bileam önskade, mycket fromt, att få dö den rättfärdiges död, men hans gärningar motsade hans önskan. Och han föll för Israels svärd bland de orättfärdiga.

"Men jag är en kristen, nog skall jag få följa med skaran som hämtas."

"Om du nu icke är vaken, skall jag komma över dig som en tjuv." Äro alla kristna vakna? Se dig omkring i församlingen, i ditt eget hem och i ditt eget liv. Sök sedan inför Gud svaret på frågan: Äro vi vakna?

Icke rum

För nitton hundra år sedan kom Herren Jesus och blev ej mottagen. *"Icke rum"*, hette det. Endast i ett stall fanns det en vrå åt honom. Där bland fattiga, okunniga, hyllades han av några, som världen inte kände.

Nu bära kyrkspiror hans namn, världen tror sig känna honom: "Om han komme i dag, skulle vi giva honom det bästa som finns".

Och han står utanför dörren till den församling, som bär hans namn, och klappar... klappar...

Vad skola vi göra, bröder?

Är du hans sändebud? Predikar du hans evangelium? Lägg då dina vackra predikningar på hyllan och gå ut till din förkastade Mästare. Kom sedan och tala vad ditt hjärta känner. Det skall bli som då han fordom predikade själv — väckelse och förargelse. Men I båda hållen måltid med varandra. Det blir *jul!*

Är du fader eller moder? Samla de dina omkring dig och håll väckelsemöte i ditt eget hem. Tror du inte det behövs? Kanske du borde börja med syndabekännelsen? Det är förödmjukande, men är det bättre att hemmet slites sönder då Herren kommer?

Är det dött och kallt i församlingen du tillhör? Då står Mästaren utanför, eljest vore det brinnande hjärtan. I hans sällskap blir man inte slö och kall. Stå upp och ropa till din Gud! Det är bättre att dina medmänniskor tro dig vara galen, än att de skola förevita dig att du teg, då du såg förödelsen. Rädda din själ!

Herrens rop går ut i alla länder, till alla folk. Underbara uppvaknanden förspörjas — men samtidigt en hemsk försoffning.

Vilkendera rörelsen har gripit dig?

(Ur boken: Brinnande hjärtan)

Jakob och Rakel

Av Robert Eriksson

Det finns vissa personer Gud brukar peka på när han vill lära oss någonting speciellt. En av dem är Jakob. Vi tänker ofta på Abraham, trons fader, men Jakob kanske vi glömmer bort ibland.

Har vi hört talas om Jakob? Har vi tänkt på vad han fick göra för att få den han älskade? Har vi läst om Rakel?

Jakob fick se en kvinna när han befann sig på flykt. Det var Rakel. Han var på en underlig flykt, för han hade bedragit sin broder. Han hade lurat sin halvblinde fader, utnyttjat blindheten, och därför var han på flykt.

På flykten tog Jakob med sig inte bara förstfödslorätten utan också faderns välsignelse, men på något underligt sätt verkade det som om han hade Guds välsignelse med sig.

Jakob klarade sig dock inte utan kamp. Han mötte något där borta i främmande land. Han fick se en skymt av en kvinna. Han såg inte så mycket av henne, det förstår vi av sammanhanget.

Vi läser sedan i bibeltexten så underligt att när Jakob kom till Laban, hennes fader, bad han att få jobba hos honom för att få den här kvinnan. Sju år fick han arbeta.

En skymt av den han älskade

Jag har undrat, och jag tänker: Hur många år är vi villiga att arbeta för att få den som vi säger oss älska?

Jakob såg bara en kort skymt av denna kvinna. Hur vet vi att det bara var en kort skymt? Jo, det står att när dessa sju år var till ända, förde Laban till honom en annan kvinna. I natten, i lidelsen, i mörkret, fick han en annan till sig än den som han hade kär.

Jakob hade alltså inte sett så mycket av henne, en kort skymt bara, men han visste att han älskade henne. Han ville ha henne och han hade jobbat dessa sju år. Han hade utnyttjat blindheten, han hade själv bedragit; nu blev han själv bedragen.

Så läser vi vidare i texten om vad som hände. Jakob fick jobba ytterligare sju år för den som han älskade.

Jag känner att Gud vill tala till oss genom detta. Visst sjunger vi så här: "Jesus kommer snart", men Gud bestämmer likväl tiden när han skall komma. Jag frågar: Hur länge vill VI arbeta för den som VI påstår att VI älskar?

Människor kan jobba och slita vecka efter vecka; de kan jobba 20 och 30 år, ända till pensionen för att tjäna pengar. Men nu frågar jag: Hur länge vill vi arbeta för den som vi har kär?

Ser vi Jakob där i främmande land? Han älskade Rakel, men han hade inte sett så mycket av henne, bara en skymt. Han visste dock att henne skulle han ha, och han fick henne. Men det gick inte så lätt. Han fick jobba i fjorton år för att få henne.

Jag höll väl på i ett par veckor innan jag fick min Agneta.

Jakob fick jobba i fjorton år. Det var inga år då han gick omkring och latade sig. Han fick verkligen arbeta för att få henne.

Uppgörelsens stund

Det är gripande att läsa om Jakob. Allt tycktes gå honom så väl, sedan han fått den kvinna han älskade. Men uppgörelsens stund skulle komma. Jakob som hade bedragit sin broder, kom inte undan, han hade fått välsignelsen, men det skulle också komma en följd. Han fick höra talas om att brodern var på väg emot honom och han ängslades. Uppgörelsens stund nalkades. Ensam på natten fick han gå över vadet för att möta sin broder.

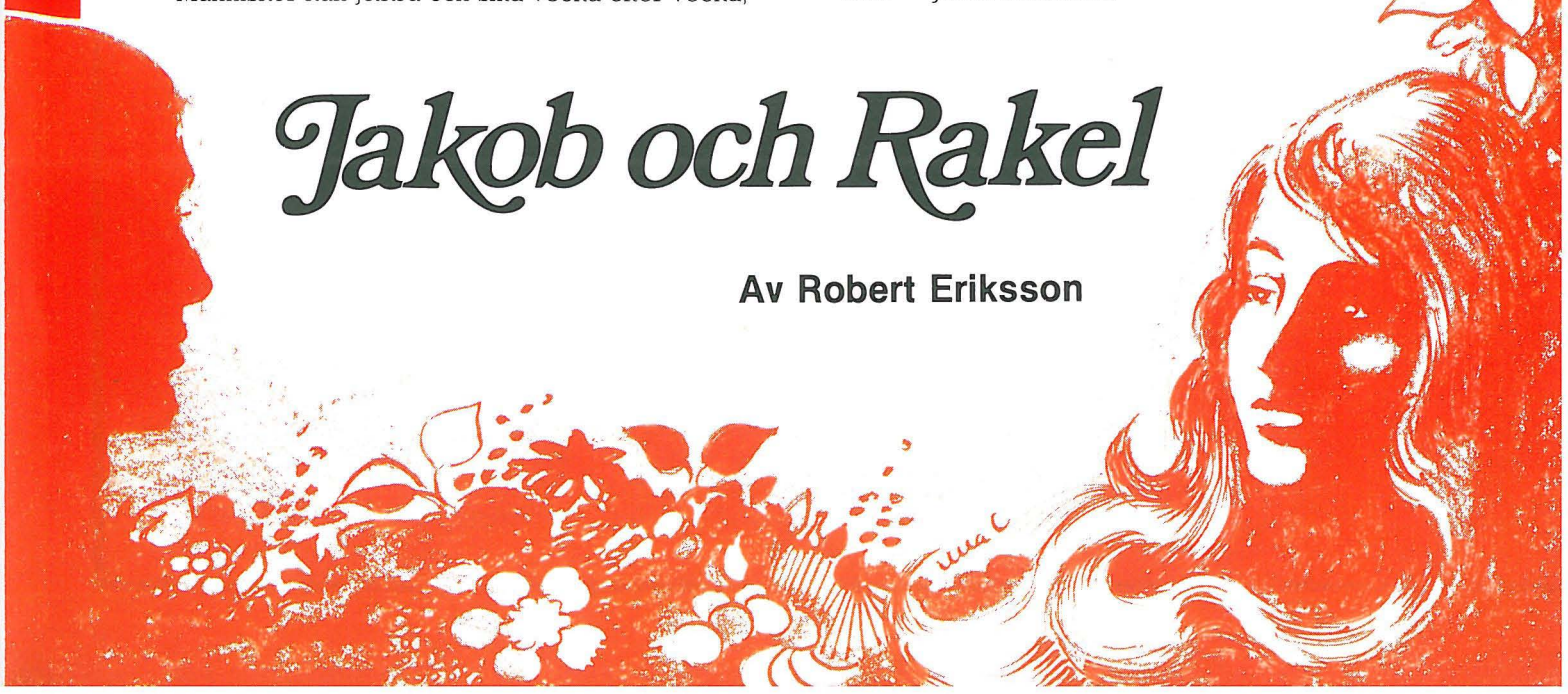
Kom ihåg en sak: Vi har bröder och systrar runt om oss. Uppgörelsens stund kommer också för oss om vi svikit någon. Visst kan vi få välsignelse, men uppgörelsens stund kommer. Vi kanske tycker att det gått så väl för oss. Men kanske har vi ändå någonting som inte är uppklarat. Kom ihåg att uppgörelsens stund kommer. Ensamma skall vi ställas inför avgörandet.

Jag tycker att det är så underbart med Jakob. Det kostade på denna natt för honom. När han gick över vadet, lämnade han allting bakom sig, både sina ägodelar och sina anhöriga. Själv stod han sedan där ensam för att möta sin broder. Ensam.

Begärde välsignelsen

Så står det i Guds ord att en man brottades med Jakob. Men han begärde välsignelsen, och han fick den. Gud själv var där och han sade: "Du skall inte längre heta Jakob, utan Israel".

Älskade vänner, vem vill vi arbeta för? Vem är det som vi har så kär? Vem är det vi lägger ner vår möda på? Må det vara Jesus Kristus! Må det vara han som är centrum i vårt liv! Låt oss inte smita undan! Tänk efter, vem skall vi arbeta för? Den vi älskar — Jesus Kristus....?

Så älskade Gud världen

Ur Sven Lidmans förord till "Augustinus bekännelser"

Så älskade Gud världen, att Han utgav Sin Enfödde Son, på det att var och en som tror på Honom icke skall förgås utan hava evigt liv.

Men hela världen är i den ondes våld, och världen sände allt vad den ägde av lögn till denna hotade punkt för att försvara sig själv och sitt eget — en jättemobilisering av alla världens krafter:

en folkvandring av bedragare och bedragna, kejsare och konungar, prinsar och prelater, präster och predikanter, hädare och hycklare, ljumma och kalla, blinda och skevögda, hedningar och skenkristna.

Alla hava de lämnat sitt bidrag: nitton seklers hopade lögn — en alpkedja av lögn.

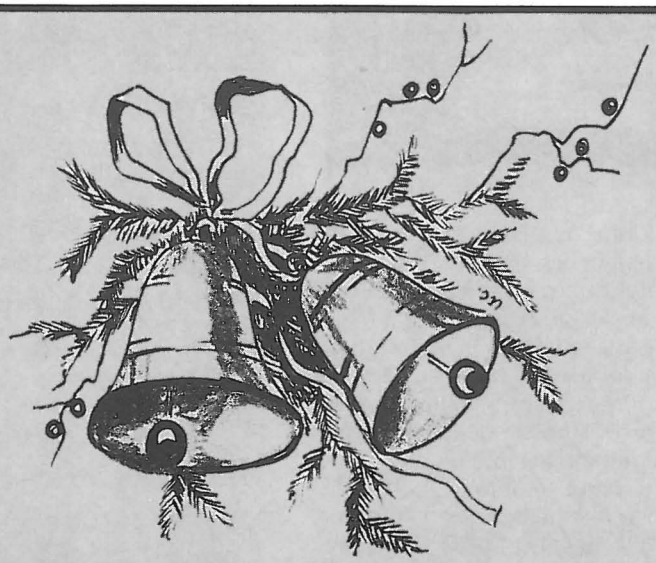
Men över den reser sig alltjämt höjden med Korset på, väntar dörren, öppnar sig vägen.

Och omkring var och en, som vill gå den, är den stora skaran av vittnen i skyn, en skara som ingen kan räkna, en skara ur alla folkslag och stammar och folk och tungomål.

Och över hela lögnvärldens anskri hörs sanningsfolkets rop:

Frälsningen tillhör vår Gud, Honom som sitter på tronen och Lammet.

Jesus Kristus och Honom Korsfäst.

En God Jul och ett Gott Nytt År

önskar Midnattsropet alla sina läsare. Vi tackar också alla som varje gång gjort det möjligt att få fram denna budbärare under det gångna året; medarbetare, distributörer, försäljare, gåvogivare och tryckeri.

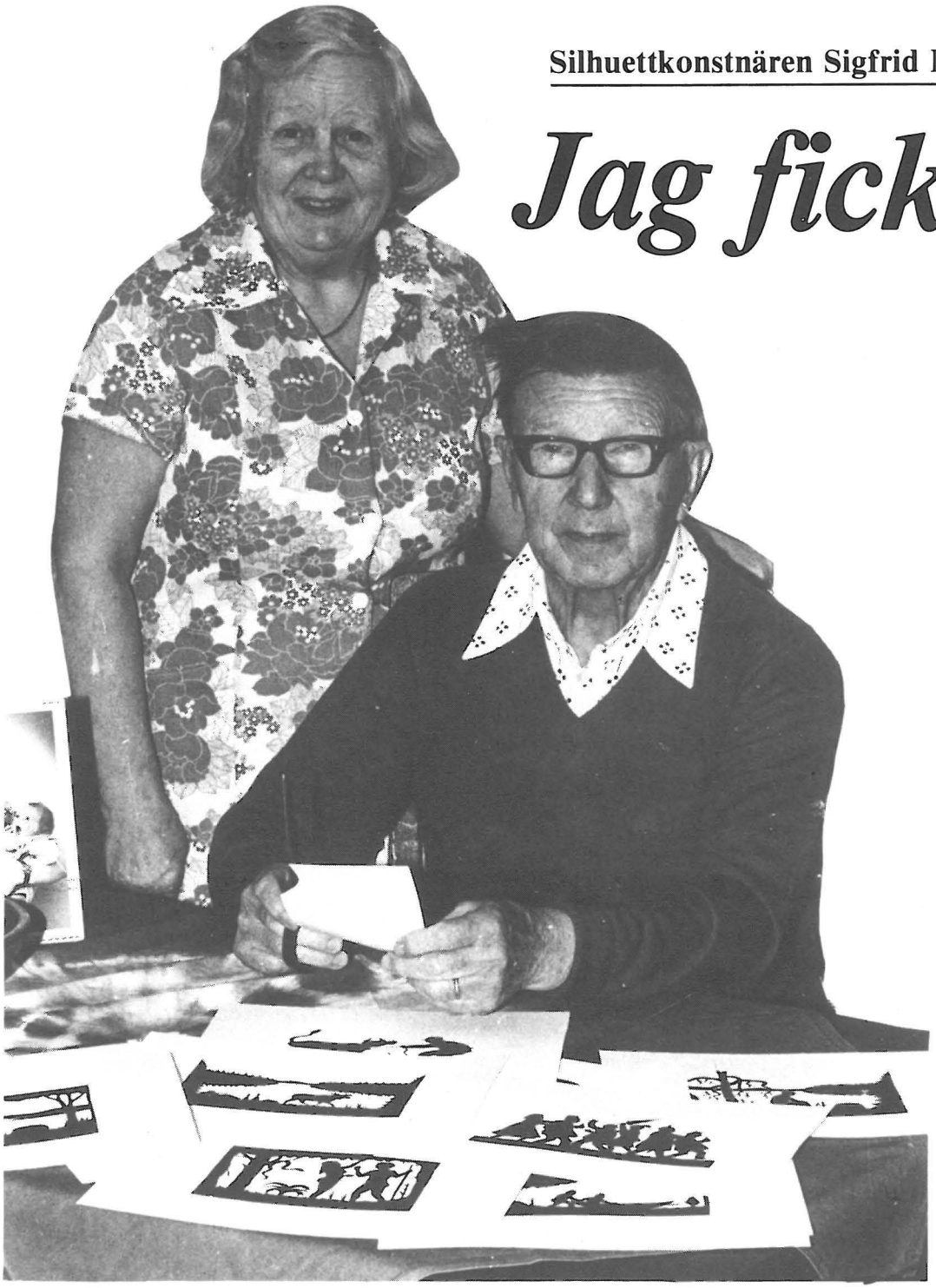
redaktionen

Midnattsropet

Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 48 64 65-8
Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Arne Imsen
Omslagsbild: Från Santo Domingo, Dom. rep. Foto: Thommy Jacobsson

Prenumerationspriset är Helår 60:-, Halvår 32:-, Lösnummer 5:50. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.
Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", d v s prenumerationen gäller tills uppsägning sker.
Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.
Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk e t c.
Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma, Sweden

Jag fick lägga

Text:
THORBJÖRN HELMNER
Foto:
THOMMY JACOBSSON

– Min vän konstnären stötte mig i sidan och viskade "Vakna nu Sigfrid, sista bussen går om en kvart".

Platsen var Viktoriasalen på Tunnelgatan i Stockholm, året 1962, och Sigfrid Hedman hade just upplevat sitt första stormiga Maranatamöte. Uppmaningen att vakna, som vännen uttala, gällde inte sömnens tillstånd, utan en djupt fascinerad Sigfrid, som lyssnat till gamla och ungas frimodiga gudstillbedjan, handklappning, profetior och brinnande vittnesbörd, under mötets gång.

– Väl ute på trappan mot gatan minns jag att jag sa: "Dom här människorna har verkligen funnit livsglädjen". Vännen nickade instämmande och vi sprang glada och märkligt upprymda ned mot Norra Bantorget.

— Min vän konstnären stötte mig i sidan och viskade "Vakna nu Sigfrid, sista bussen går om kvart"

Platsen var Viktoriasalen på Tunnelgatan i Stockholm, året 1962, och Sigfrid Hedman hade just upplevat sitt första stormiga Maranatamöte. Uppmaningen att vakna, som vännen uttalat, gällde inte sömnens tillstånd, utan en djupt fascinerad Sigfrid, som lyssnat till gamla och ungas frimodiga gudstillbedjan, handklappning, profetior och brinnande vittnesbörd, under mötets gång.

—Väl ute på trappan mot gatan minns jag att jag sa: "Dom här människorna har verkligen funnit livsglädjen". Vännen nickade instämmande och vi sprang glada och märkligt upprymda ned mot Norra Bantorget.

Livserfarenhet

Platsen är en liten hemtrevlig pensionärsstuga i Enviken utanför Falun. Jag sitter mitt emot makarna Hedman, den erkänt skicklige konstnären och silhuettklipparen Sigfrid, känd från TV-program och tidningsartiklar med sin fru Sigfrid, känd om inte annat för sin gästvänlighet.

Sigfrid har en oerhörd rik källa av livserfarenhet att ösa ur och han berättar mycket och gärna. Han betonar dock allvarligt att: "Midnattsropet är ju en andlig tidning så vi får hålla oss till mina upplevelser av andlig art". Han är också mycket mån om att inte bli placerad i något religiöst fack och vägrar bestämt att bli en grå, passiv bänkkristen som smälter in i de traditionella mönstren.

—Jag upplever gemenskap med alla levande kristna, men det som tilltalat mig hos Maranatafolket är deras uppriktiga, spontana och ärliga sätt att förkunna och tillbedja på.

m sin omvändelse:

mina papper på bordet

Men han förbliver att vara en iakttagare som analyserar allt det som han möter av nytt och gammalt i kristna sammanhang. En mycket bister gammal syster lär ha sagt: "Det luktar kritik redan lång väg när Sigfrid kommer".

Uttalandet får stå helt för den bistra systerns räkning.

Innan han berättar om sitt liv, om sin frälsning och vandring tillsammans med Jesus, visar han fram en gammal Evangelii Härold, anno 1946, där han själv har skrivit ned sitt vittnesbörd. Jag tillåter mig att saxa en del av inledningen:

"Uppväxt i en nästan helt gudlös miljö kom jag tidigt ut i världen för att pröva de egna vingarnas bärkraft. Religiöst liv och religiös verksamhet var jag totalt främmande för, och i de kretsar, där jag rörde mig, talades minst av allt om några frälsningsfrågor. Albert Engström var min älsklingsförfattare, när det gällde förströelselitteratur, annars läste jag ganska mycket historiska och geografiska ämnen."

Redan som nyfödd, han föddes i Falun 1905, började strapatserna för Sigfrid. Hans mor drabbades av en svår lungsjukdom som ett år senare ledde till hennes död. Under sjukdomstiden hade han på grund av smittorisken tvingats till en nästan total isolation från människor i en gammal statarstuga tillsammans med den gamla mormodern, som också fick vårdnaden om Sigfrid efter moderns död.

På Sigfrids begäran gör vi här ett hopp över hans våldsamma uppväxttid och drar något av en slöja över den tid som, tillsammans med hästskojare och lönnbrännare när han var bonddräng, bland cirkusmänniskor och i hölador som luffare och tjuvåkare på statens godståg och mycket mycket annat, förde med sig många upplevelser.

En dag kom Sigfrid att längta till sjön. Han ville bli sjöman, ja åtminstone trodde han det. Eftersom Göteborg var den största hamnstaden var det naturligt att söka sig dit. Men på resan dit inträffade en händelse som fick honom att vända om, ja faktiskt det som ledde till att hela hans liv vände om, rättvände det till ett liv i gemenskap med den ende sanne och levande Guden.

Sigfrid mötte nämligen en man som något på fyllan berättade att han tröttnat på sitt jobb som bonddräng på en gård i Enviken. Nu skulle han bli skogshuggare och han övertalade Sigfrid att i stället för sjölivet överta mannens gamla jobb på dalagården. Samtidigt som Sigfrid lät sig övertalas fick han en varning medsänd: "Akta dig noga för det finns en piga på gården som heter Anna. Hon är väldigt religiös och oerhört nitisk. Henne kommer du att råka ut för".

Pigan var pingstvän

Han fick veta att pigan var pingstvän och de hade Sigfrid allt hört att pingstvänner det var en samling underliga varelser.

Väl framme på gården i Enviken blev han stående med denne på ladugårdsbacken för att diskutera lön och arbete. Helt plötsligt slogs dörrarna upp till ladugården och ut kom en rund och glad piga sjungande i röd kjol med två mjölkhinkar i händerna. Sigfrid tog ett steg tillbaka av förvåning när han hörde sångens innehåll som sjöngs med hög och innerlig stämma: "Han har öppnat pärleporten så att jag får komma in. Genom blodet har han frälst mig och bevarat mig som sin".

Han förstod genast att det var den omtalade.

Sigfrids konfrontationer med pingstvänspigan Anna blev många. Var vecka stack hon till honom ett nytt exemplar av tidningen Evangelii Härold. Varnad och misstänksam lät han den dock oftast bli oläst. På kvällarna kunde han ligga i sin säng och höra Annas minst av allt tystlåtna bönemöten. På dagarna fick han lyssna till hennes ivriga uppmaning att lämna sitt liv till Gud. Men han upplevde inte hennes tal om frälsning som anstötligt utan det gjorde ett djupt intryck och grep hans innersta. Vi saxar ännu en gång från det skrivna vittnesbördet från EH 1946:

"Men en dag, det var i början av september, 1930, låg härolden där igen framlagd på mitt bord. Jag tittade litet förstrött på första sidan. Där stod det en ganska egendomlig överskrift på en artikel. "Papperna på bor-

forts. nästa sida

EN SAN

Vi står åter inför julen. Då firas åminnelsen av Jesus Kristus som lämnade sin himmelska härlighet och kom till världen för att vinna åt människorna en evig frälsning. I kyrkor över hela världen samlas fattiga och rika för att tillbedja det vackra Jesusbarnet i krubban. De fattiga stannar skyggt och förläget i sina trasiga kläder nere vid kyrkporten. De mera välbesuttna, de som kanske donerat en fin altartavla till kyrkan och gett stora lån med god ränta till förfärdigandet av Guds Hus, sätter sig frimodigt och självmedvetet längst fram. Pastorerna läser de traditionella jultexterna; och glömmer att villkoret för att den väntade Messias ska kunna komma till sitt folk är en rätt fasta och sann bättring.

När Jesus föddes in i denna världen, hade under lång tid inte någon profet uppträtt med budskap från Gud. Det var ungefär som när profeten Samuel växte upp. Det berättas i första Samuelsboken att Herrens ord då var sällsynt, och profetsyner inte vanliga. Det första budskap Samuel fick bära fram, var en dom över översteprästen Eli och hans hus, därför att denne inte höll tillbaka sina söner, fastän de drog förbannelse över sig. Vi läser om hur dessa söner i sin tjänst som präster stal av offren. Och "dessa unga mäns synd var så mycket större inför Herren, eftersom folket därigenom lärde sig att förakta Herrens offer."

Typiskt i tider av förfall och kulturers sammanbrott har genom hela världshistorien varit slappa, kärlekslösa föräldrar, splittrade familjer och vanartiga barn. Hela samhället tar skada och ruttnar inifrån i en sådan utveckling. Rofferi, girighet och ondska tar överhanden. I en anda av fräckhet och kärlekslöshet i familjerelationerna, bryter hela samhällen samman.

Profeten Samuels första uppgift i sin tid blev alltså att profetera dom över dessa missförhållanden, och bida domens verkställande, innan han kunde träda in i sitt ämbete som domare i Israel. Det fanns ingen möjlighet att förrätta Herrens tjänst med makt och myndighet, innan respekten för gudstjänst var återupprättad i Israel.

Siste skriftprofeten

När Jesus skulle komma i världen, behövdes förberedande åtgärder för att människorna skulle kunna ta emot honom. Malaki, siste skriftprofeten i gamla förbundet, talar om hur folket måste förberedas: "Se, jag skall sända till eder profeten Elia, förrän Herrens stora och fruktansvärda dag kommer. Och han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder, för att jag icke, när jag kommer, skall slå landet med tillspillogivning."

Till denna profetia återknyter evangelisten Lukas, när han i början av sitt evangelium talar om Johannes Döparen: "Och många av Israels

forts. fr. föreg. sida

det", stod det av Sven Lidman. Om Lidman visste jag inte mer än att han var redaktör för tidningen. Men denna i mitt tycke egendomliga överskrift fångade mitt intresse. Jag läste artikeln i fråga. När jag läst den till slut, tänkte jag: Det skulle allt var intressant att få se och höra den där redaktören, som kan skriva sådana saker i en frireligiös tidning. Jag fortsatte att bläddra igenom tidningen. Rätt som det var, så föll mina ögon på en annons, som löd: Höstkonferens i Betaniaförsamlingen Falun. Talare: Sven Lidman. Jag tänke: här har du ett lämpligt tillfälle att få höra Sven Lidman och på samma gång vara med och studera hur det går till på ett riktigt pingstmöte."

När dagen var inne för pingstmötet i Falun undrade Sigfrid hur han skulle ta sig de tre milen in till stan. Det var i september och höstträsken var i full gång. Sigfrid och pigan Anna hade som uppgift att trampa halm i logen. Anna som inte kände till hans planer kom helt plötsligt med förslaget att han skulle följa med den buss som pingstvännerna i Enviken hade hyrt och lyssna till Sven Lidman på kvällen. Något omtumlad sa han bestämt nej. Han hade ju tänk åka dit i smyg, sitta längst bak och förbli anonym och osedd. När arbetsdagen var slut kom dock den frimodiga och bestämda pigan in i drängstugan med hans kostym och sa att visst skulle han följa med. Vi låter Sigfrid berätta om mötet från EH-46.

"Söndagen den sjunde september stod jag alltså vid Betaniaförsamlingens lokal i Falun och spejade försiktigt in genom dörren. Där inne tycktes det vara hög luft och äkta pingststämmning. Lokalen var fullsatt, och hela den församlade menigheten sjöng med kraft och hänförelse. Jag gick in och satte mig bakom några välklädda damer. Nu vidtog bönen. Det blev ett väldigt brus. De framförvarande damerna deltog med liv och lust i tacksägelsen. Nej, här vet man inte vad som kan hända, tänkte jag och reste mig från min plats och gick försiktigt bort och satte mig längst nere vid dörren på en bänk bredvid en mager yngling som även han till min förvåning satt och bad halvhögt. Jag såg mig omkring. På plattformen sutto tre herrar. En av dem hade helskägg och glasögon. Jag började ana att det var han som hade skrivit artikeln "Papperen på bordet". Så steg Lidman upp och talade över orden i profeten Jesaja "Herren tillhör jag".

Under tiden jag satt och lyssnade, började jag mer och mer förstå att det fanns en Gud som vi vilsna människovarelser kunde få tillhöra, en trygg, lugn hamn för alla tillvarons stormdrivna seglare.

Så kom kvällsmötet. Sångarna sjöngo med strålande ögon: 'Jesus i mig bor, vilken glädje stor, o, halleluja, halleluja'. Jag satt gripen i mitt innersta."

Bad om betänketid

Men trots upplevelsen på pingstmötet, där Guds Ord blivit så levande och klart för Sigfrid dröjde det innan han kom fram till ett avgörande. Han följde med Anna någon gång till lilla Betania i Enviken. Men han kunde inte dölja sin besvikelse när det inte fanns någon Sven Lidman som predikade med sitt fenomenala sinne för

forts. sid. 30

N JULFEST

Text:
STINA FRIDOLFSSON,
Santo Domingo

barn skall han omvända till Herren, deras Gud. Han skall gå framför honom i Elias ande och kraft för att 'vända fädernas hjärtan till barnen' och omvända de ohörsamma till de rättfärdigas sinnelag, så att han skaffar åt Herren ett välberett folk."

Lukas berättar också om Johannes' förkunnelse. Han förmanade till bättring, och att bära sådan frukt som tillhör bättringen. Vad innebar då detta? Israel hade en massa präster som bevakade medborgarna så att de höll tio Guds bud och de äldstes stadgar efter deras förmenande. På vilket sätt behövde folket bättra sig för att vara redo ta emot Messias?

Dela med dig

Många undrade, och frågade Johannes vad de skulle göra. Och han gav klara besked: "Den som har två livklädnader, han dele med sig åt den som icke har någon; och den som har matförråd, han göre sammalunda." Till publikanerna sa han: "Kräven icke ut mer, än vad som är eder föreskrivet." Och till krigsmännen sa han: "Tilltvingen eder icke penningar av någon genom hot eller på annat otillbörligt sätt, utan låten eder nöja med eder sold." Det var om denne bättringspredikare gamla förbundets profeter talade att han skulle vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder. När kärleken till de materiella tingen får en dödsstöt genom radikal bättringsförkunnelse, återför man kärlek i familjerelationerna.

Allt under det att så Johannes förberedde folket med bättringens predikan och döpelse, kom Jesus vandrande. Johannes pekade på honom: "Se, Guds Lamm, som borttager världens synd!" Och de som lyssnade till Johannes följde sedan Jesus, ty de hade fått ett rättfärdigt sinnelag genom bättringens förkunnelse, och de såg Guds härlighet i Människosonen.

Rättfärdiga relationer

När Johannes, och sedan även Jesus, predikade "Gör bättring, ty himmelriket är nära!" var det en uppmaning till radikal, social omvälvning för den som hade tillgångar eller maktställning. Det handlade om en omvändelse till rättfärdiga relationer människor emellan. Under hela Israels historia kan vi gång på gång läsa om hur Gud talade till folket och efterlyste sann bättring. Israels folk kunde utlysa fasta för att bli mera helgade och beredda för ett gudsingripande. Men den lättvindiga fasta som innebar någon dags späkning av kroppen, fick inte ersätta den rätta, gudomliga fastan.

I Jesajas 58:e kapitel får vi klara besked om vad rätt fasta innebär: "Detta är den fasta, som jag vill hava: att I lossen orättfärdiga bojor och lösen okets band, att I given de förtryckta fria och krossen sönder alla ok, ja, att du bryter ditt bröd åt den hungrige och skaffar de fattiga och husvilla härbärge, att du kläder den nakne, var du ser honom, och ej drager dig undan för den som är ditt kött och blod." Och i kapitlet beskrivs fortsättningsvis vad Herren utlovar åt den som lever i rätt fasta.

Fattiga och rika

Vi står åter inför julen. Då firas åminnelsen av Jesus Kristus som lämnade sin himmelska härlighet och kom till världen för att vinna åt människorna en evig frälsning. I kyrkor över hela världen samlas fattiga och rika för att tillbedja det

forts. sid. 26

ROBERT ERIKSSON, Gävle, intervjuas av ARNE IMSEN

Efter nyår reser gävlefamiljen Agneta och Robert Eriksson till Santo Domingo i Dominikanska republiken för att vara med och bygga upp den svenska kolonin i Karibien. Agneta och Robert har redan sålt sitt hus på Sjätte Tvärgatan i Gävle. Robert har också sagt upp den trygga anställningen vid Vattenfall, där han arbetat i tio år. På kort tid har familjens situation radikalt förändrats.

Robert Eriksson som snart reser till Karibien:

"Vi står i skuld till världens fattiga"

Familjen Eriksson, från vänster Marie, far och mor, Robert och Agneta, Stefan och Tony. Foto: Gefle Dagblad.

Robert, väckelse det är väl egentligen något fasansfullt, eller hur?

Ja, det är ju någonting som drabbar en mycket personligt. När det drabbar en innebär det stora förändringar i ens liv. Det blir uppgörelse med det förflutan och med dem man lever tillsammans med.

Men Robert, du är ju ambitiös och har varit engagerad

inom många områden.

Ja, det har jag varit. Det har gällt fredsrörelsen och kampen mot kärnkraften. Nu har jag förstått att alla dessa problem hänger samman med varandra. Det finns ingen lösning på ett problem isolerat. Lösningen finns bara i Kristus.

Vad är då orsaken till att sådana rörelser som fredsrörelsen, kvinnorörelsen och arbetar- och nykterhetsrörelsen är nödvändiga över huvudtaget?

Man har inte tillförlit till Gud. Så länge människor inte har upplevt Guds kraft är det nödvändigt för dem att dämpa sin egen oro och ångest inför framtiden genom olika engagemang.

Det är en kamp för i och för sig fullt begripliga värden och ideal. Fredsmålet är ju ett högt mål och något som ligger djupt rotat i varje människa.

Ja, problemet är ju människans ständiga flykt bort ifrån den väg som Gud banat. Så länge man är på flykt, är allt misslyckat. Alla sådana rörelser leder bara till en tillfällig frid.

Vad tror du är den djupaste orsaken till att det finns krig och konflikter?

Det är synden, att människan inte tagit vara på Guds budskap, Guds enfödde Son. Tog människan vara på detta och levde efter detta, då hade världen inte sett ut som den gör idag.

Du är ju konstnär. Jag har förstått att ditt namn börjat bli ganska känt.

Ja, alla är ju konstnärer på något sätt. När man blir helöverlåten kristen, blir man inte mindre konstnär för det. Men den kamp konstnärerna har idag för att komma någonstans, kan jag inte ställa upp på längre. För att bli känd konstnär måste man tillvarata all slags reklam, även ojusta medel vilket många använder sig av, liksom pressens stöd. Sådant får jag faktiskt ge avkall på nu, men för det är jag inte sämre konstnär. Har man ett känt namn får man ju mer betalt för sina tavlor. Hur man målar har inte så stor betydelse då. Skall man emellertid bli någonting enligt konstkritikerna måste man sälja sig själv till en viss del.

Men kan inte mötet med Kristus ge inspiration till en fördjupning av själva förutsättningen för att skapa någonting?

Ja, det gör det. Personligen är jag en konstnär som tycker om att måla naturen som den är. När man har en bakgrund som kristen och vet vilken underbar jord Gud har skapat, vill man ju förhärliga det.

Det är väl ganska märkligt att Dominikanska republiken nu alltså kommer in som ett nytt element i din och din hustrus tillvaro. Ändock har det väl legat där som en aning eller en vision länge?

Ja, i ganska många år. Jag har väl förberett mig under en fem, sex år på detta. För ett par år sedan upplevde jag väldigt starkt att vi skulle börja läsa spanska. Vi var inte lydiga Gud den gången, men nu förstår vi kanske vad Gud menade.

Ni har sålt fastigheten. Det var ert första steg, och det var ett stort steg, eller hur?

Ja, särskilt för Agneta, som var väldigt fast i den. Vi hade ett mysigt hus i Gävle. Det hade vi tänkt bygga upp till ett prakthus. Det var byggt i slutet av 1800-talet, och där skulle vi leva lugnt och harmoniskt till döddagar, jag och min hustru. Men så blev det inte, utan nu har vi brutit upp därifrån.

Har ni börjat packa än?

Teoretiskt har jag väl förberett mig lite på vad jag ska ha med. Det blir nog ganska lite, för jag tycker att det är bättre att inte ha så mycket i kappsäcken.

Vad skall ni ta med er?

Jag vill helst bara ha med mig det jag står i. Vi skall ha med oss Guds ord och sunt förnuft. Sedan ska vi ha med oss en tryckpress. Det tycker jag skall bli väldigt intressant. Vi har ju inhandlat en tryckpress och den skall till skolarbetet i Dominikanska Republiken, så att vi kan trycka upp allt material som behövs. Vi vill hjälpa till att höja den kunskapsnivå, som

forts. sid. 24

Agneta Eriksson om sin frälsning

Kom för att göra narr av Maranata Blev frälst i stället

□ Jag minns när Maranata kom till Gävle för ganska länge sedan. På den tiden var jag inte frälst. Det är nästan 20 år sedan nu. Jag minns att jag sett ett maranataprogram på TV och blivit så upprörd. Det var förskräckligt vad de där människorna höll på med, tyckte jag.

Vi var tre flickor som efteråt sa att vi skulle gå till mötet och ha en rolig kväll och skratta åt de där människorna.

Vi kom in på Folkets hus, där den stora biograflokalen var fullsatt. Vi hamnade rätt långt fram i salen och vi tänkte att nu skulle det bli spännande att se vad de hade för sig.

Men det var märkligt. Vi blev så tagna av vad människorna vittnade om. Ja, det var klart att det var mycket som vi undrade över. Folk klappade i händerna och bad högt. Men vi kände att de ägde något som inte vi hade.

Mötet varade i ungefär tre timmar. Men när det var slut, sa vi: "Är det redan slut?" Vi ville höra mer — vi var alldeles tagna av det vi hört.

Det dröjde ett tag tills nästa gång Maranata kom till stan. Jag spanade efter annonser i tidningen och undrade: "Ska de inte komma hit snart igen?" Det fanns ingen möjlighet att hålla sig borta från mötena.

Det gick en tid — några månader — då kunde jag inte stå emot längre utan lämnade mitt liv åt Jesus.

Strax efteråt blev jag döpt i vatten och andedöpt. Det hände under ett möte. Någon hade upplevt att före tolv på kvällen skulle någon uppleva Andens dop. Jag var med och bad.

Under ganska lång tid hade jag kämpat för att få Andens dop. Jag hade så många gånger gått fram till förbön att jag tyckte att så här kunde jag ju inte hålla på. De kunde tycka att jag var tjatig. Men när alla låg på knä och bad hände det. Under mötet fick jag uppleva Andens dop. Inom mig fanns liksom några främmande ord. Jag tänkte att det här kunde vara något som jag hittat på själv, och jag vågade inte uttala vad jag kände. Så till slut släppte jag fram det och upplevde med ens något underbart — jag började tala i tungor!

När åren gått kom jag väl lite på sidan och började syssla med mycket annat. Robert och jag engagerade

forts. sid. 24

Med pannkakor och evangelium i Santo Domingo

Text:
STINA FRIDOLFSSON
Foto:
THOMMY JACOBSSON

Jag undrar om vi är de första människor i världen som sålt pannkakor på gatan från en pingstkyrka! Men det är mycket lättare att vittna om Jesus medan man säljer pannkakor än när man står längst fram i kyrkan under mötena. Det är nu så, att gatuförsäljarna i Santo Domingo räknas ha en rätt simpel syssla. Från det utgångsläget går det mycket lättare att vittna om Jesus Kristus, han som kom hit till jorden för att vara allas tjänare.

Här kommer en första rapport från STINA FRIDOLFSSON efter utresan från Sverige.

Solen steker Santo Domingos gator. Kommersen är i full gång på fiffigt hemkonstruerade grillar — för det mesta gamla hjulfälgar från lastbilsdäck — står stora järngrytor där man friterar kyckling, fläsksvål, bananer och mycket annat. Olika typer av bröd och pirogliknande historier fyllda med kött- eller fiskfärs går också bra att grilla och sälja. Uppfinningsrikedomen är stor, och köplusten likaså, så fort det handlar om något gott man kan stoppa i magen.

På en av de livligaste gatorna i staden, med tät trafik av taxi, bussar och fotgängare på väg till och från skolor, jobb och affärer, där står Sonja och jag i eftermiddagsrushen och säljer pannkakor utanför broder Isaias' lilla församlingslokal.

Sonja gräddar, och har just lärt sig konsten att vända pannkakorna i luften utan att använda stekspaden. Folk stannar och tittar. Vi bjuder friskt ut varan:

— Köp svenska pannkakor med jordgubbssylt! Femton centavos! (C:a 75 öre)

Och litet tveksamt kommer försäljningen igång. Pannkaka är gott, tycker dominikanen, och köper gärna och bjuder åt kamrater. Och så måste man ju prata. Vi får tala om att vi inte är från USA, utan från Sverige. Att vi pratar svenska, och inte har president, utan kung. Och att det just nu är snö i vårt hemland. Och i Sverige kan man inte stå ute på gatan och sälja så här. Det är för kallt där. (Det där om tillstånd och hälsovårdsnämnd och så vidare säger man naturligtvis inte!)

Så frågar många om vi är frälsta. De har sett oss i olika sammanhang, och förstår att vi har någon relation med broder Isaias, eftersom vi står utanför hans kyrka och säljer. Börjar det regna, öppnar Isaias kyrkportarna och låter oss ställa oss innanför dörren med grill, bord, jordgubbssylt och alltihop.

Säljer pannkakor

Jag undrar om vi är de första människor i världen som sålt pannkakor på gatan från en pingstkyrka! Men det är mycket lättare att vittna om Jesus medan man säljer pannkakor än när man står längst fram i kyrkan under mötena. Det är nu så, att gatuförsäljarna i Santo Domingo räknas ha en rätt simpel syssla. Från det utgångsläget går det mycket lättare att vittna om Jesus Kristus, han som kom hit till jorden för att vara allas tjänare.

Vi har alltså för tredje

Torghandel i Santo Doming.

Glada skolbarn utanför den skola som Arne Imsen ombetts ta över ansvaret för.

gången återvänt till Santo Domingo.

Just nu är bara Sonja och jag här; en liten förpatrull av den grupp som ska arbeta i Dominikanska Republiken. Detta land har levnadsförhållanden helt olika Sverige. Vid en folkräkning som företogs i början av detta år, konstaterades att analfabetismen är skrämmande hög. Bara i huvudstaden, med ungefär en miljon invånare, finns 330 000 vuxna analfabeter. Skolministern framhöll i ett tidningsuttalande att när situationen är sådan i huvudstaden, där det dock finns så mycket skolor, så är den katastrofal på landsbygden.

Drogmissbruk

Ett annat problem, som annars hör hemma i välfärdsstaterna, är att drogmissbruket har ökat förödande snabbt, i sådan utsträckning att man inte har någon möjlighet till kontroll över det. Främst i de statliga skolorna florerar knarkförsäljning. En utveckling som skvallrar om att skaror av ungdomar inte är tillfreds med de utbud som annars finns för dem som har förmånen att få en utbildning.

När vi kom till Santo Domingo efter sommaren i Sverige, sökte en grupp ungdomar upp oss. Det var på grund av ett tidningsreportage som en av de större tidningarna i landet gjorde i våras, när Arne Imsen var här. Där beskrevs storfamiljsgemenskapen, och vår önskan att förkroppsliga urkristendomens principer i ekonomiska, sociala och kulturella relationer.

De här ungdomarna, studenter vid universitetet i Santo Domingo, hade ett styvt arbete att leta rätt på oss. Genom en förunderlig Guds ledning, lyckades de hitta oss veckan efter det att vi kom tillbaka efter fyra månaders vistelse i Sverige. Första gången vi träffades, hade de suttit tre timmar ute i vår trädgård och väntat på att äntligen få träffa kommuniteten Maranata som de läst så spännande saker om. Sonja och jag kom sent omsider hem efter vår första pannkaks-försäljnings-dag, trötta, smutsiga och glada. Medan ungdomarna väntade, tittade de på vår vildvuxna tomt, och konstaterade att vi behövde hjälp att rengöra den.

Motorgräsklippare

Lördagen därpå kom tidigt på förmiddagen tre bröder släpande med en stor motorgräsklippare, liar (dominikanska!) och kratta. Hela dagen hade de sedan styvt jobb att kvista träd, hugga stubbar och klippa gräs. Totalt förvandlad gård!

Lyssnade på band

När det kom någon regnskur, och medan vi åt, satt vi och samtalade. Våra nya vänner fick också lyssna på band vi hade från sommarkonferensen i Gärdshyttan, där Agneta Orellana tolkat till spanska. De körde nästan huvudet i bandspelaren, för att få höra Arne Imsens undervisning om Jesu lärjungar som jordens salt och världens ljus.

— Tänk att få lyssna till ett budskap som kan omsättas i praktiken, suckade de, och bad att få låna hem och kopiera av bandet. Vi kände oss obeskrivligt lyckliga över att få förmedla budskapet till dem. De har en hunger efter andliga realiteter som inte finner sitt svar i kyrkornas utbud. De har upptäckt hur illa livet i kyrkorna rimmar med Jesu förkunnelse och maning till lärjungaskap. Men att det *idag* skulle finnas en möjlighet att förverkliga gudsrikestanken, kunde de knappt tro.

Dessa unga studenter utnyttjar ivrigt varje möjlighet att få ta del av det dyrbara maranatabudskapet. Till och med "läser" Midnattsropet. De tittar på varenda bild, och förhör sig om allt de ser. Vi som fått nåden att lyssna till och leva i den förkunnelse som förmedlas via denna tidning, är mycket favoriserade. Ett kompromisslöst, befriande evangelium är sällsynt inte bara i Sverige, men i hela världen.

Ingen snö

Det var vår första delrapport från Santo Domingo, där vi inte har snö och julgran till jul, men palmer, hav och solvärme. Gud välsigne er alla kära syskon, som ständigt bär oss i förbön och offer! Visst måste vi medge att hemlängtan svider svårt vid de speciella högtiderna då man saknar syskonen, maranatamötena och hemlandet. Men vi har verkligen full gottgörelse i syskon och vänner här, som, välsignade av det budskap vi representerar, hjälper oss i många svåra situationer som kan uppstå för en välfärdssvensk i ett utvecklingsland.

Med önskan till er alla om en God, Välsignad Jul, och ett Gott Nytt År!

Text: ARNE IMSEN – Ur boken: "HAR LEWI PETHRUS RÄTT?

Missionen håller på att ändra karaktär.

Staten bekostar alltmer missionsutgifterna, och missionärerna blir alltmer socialt inriktade. Frågan om missionens inriktning är därför mer brännande än någonsin. Arne Imsen tog upp frågan redan i 60-talets början i en kampskrift vi citerar ur.

MISSIONE

Maranataväckelsens ställning till pingströrelsen och andra samfund

Låt oss nu en stund tala om en annan mycket betydelsefull sak. Det är kanske den viktigaste av allt som sagts idag. Det gäller missionen. Missionen i betydelsen av yttre mission. Jag tror, och jag ser av Bibeln, att den bästa missionsmetoden är, att individen blir gripen och varje kristen blir en missionär. Evangelium sprids på det sättet att män och kvinnor blir gripna, vittnar om Jesu dråpliga gärningar och Guds ord får visa sin makt genom de tecken och under som följer redskapen.

Man talar om Jesus, tror på honom och ser honom stadfästa sina egna löften. Människor blir frälsta, döpta i vatten och Ande och sjuka blir helade och alltefter som detta sker, har missionen framgång. Har missionen framgång på detta sätt i hemlandet, så kommer också missionen att utveckla sig efter samma mönster i andra länder.

Den andliga bärkraften blir stor och då kan små redskap utföra jättebragder. Skall vi bedriva mission efter mönsterbilden — Apostlagärningarna — i hemlandet, måste samma mönsterbild vara användbar i andra världsdelar och länder. Men eftersom man avvikit från de ursprungliga idealen i verksamheten här, sker successivt samma avsteg på andra platser, ty missionären fostras i denna miljö, och utan någon djupare prövning accepteras de hävdvunna principerna och metoderna som oförfalskade och riktiga. Följaktligen överförs denna ande och detta synsätt till andra verksamhetsområden.

Det sociala evangelium som presenteras och praktiseras i hemlandet, sätter snart sina spår i de s k missionsländerna och påverkar helt naturligt utvecklingen där det vinner insteg.

Akademiska examina

Vad är det för krav som man idag i första hand ställer på missionärerna? Jo, de skall helst vara akademiskt bildade såsom läkare och lärare eller ha annan yrkesutbildning, som krävs för att kunna betjäna "missionens" många olika institutioner. Man söker män och kvinnor med yrkesskicklighet och boklig bildning.

Men är det då något fel i detta? Nej, det behövde naturligtvis icke vara någon belastning att missionärerna är kunniga på skiftande områden, men då boklig bildning och akademiska examina *går före* den andliga utrustningen, då är det fel.

Vad har Gud kallat missionärerna till? Jo, till att vara Jesu Kristi sändebud. Gud har icke sagt att hans församling skall sända ut tjänstemän för att bygga sjukhus, skolor och andra sociala inrättningar. Gud har aldrig bjudit oss investera missionsmedel i fastigheter och institutioner av olika slag. Vad har Gud givit oss befallning om? Jo, han har givit sin församling missionsbefallningen, där han klart säger, vad uppdraget gäller, nämligen att meddela alla folk och folkslag budskapet om Jesus Kristus.

Nu har man valt en annan väg fastän hundratals miljoner människor ännu icke hört evangelium om världens Frälsare för första gången. Hedendomen och det andliga mörkret breder ut sig med stor intensitet över folken och här hemma går det män och kvinnor, som har kallelse från Gud att gå till dem med ljusets evangelium, men dessa krafter skall låsas fast i skolor i många och långa år innan de står färdiga att gå åstad.

Och då de äntligen kommer till kallelsens mål, blir utbildningen och den uppgift kyrka och stat tilldelar dem ett hinder för dem, så att de får mycket begränsade möjligheter att förverkliga den *gudomliga* planen.

Medan allt detta pågår arbetar katolicism, muhammedanism, kommunism och andra falska religioner och ideologier målmedvetet för att underlägga sig folken. Det kan synas vara stora ord, men jag tror jag har rätt då jag påstår, att situationen i Afrika hade varit annorlunda om evighetsperspektivet varit levande för missionärerna. Ja, om sanningen om Jesu tillkommelse varit levande för väckelsens folk, då hade man skyndat sig med detta höga mål för ögonen att vinna så mycket som möjligt och nå så långt som möjligt, innan dag förvandlas till natt och nådens tid är slut.

Vi har haft en missionärsfamilj i Kenya under ett och ett halvt års tid, och det förunderliga är, att på denna relativt korta tid har dessa vänner fått föra skaror till Jesus. Dessa vänner kunde inte infödingsspråket då de drog iväg till Afrika. Systern talade något engelska, men inte så mycket att hon själv kunde skriva erforderliga handlingar till legationen för att utverka visum. Men trots dessa brister och svagheter och allt som därigenom mött dem i Afrika, har de hunnit föra en stor skara till Kristus under tiden de söker lära sig det språk de måste kunna för sitt fortsatta arbete. Och jag vet, att under denna tid har många infödingar nåtts av kallelsen att gå ut till sitt eget folk med evangelium. Många av dessa afrikaner är redan i full verksamhet. Enkla människor med praktiskt handlag, brinnande hjärtan och en stålsatt vilja att ge sig helt och göra sitt allra bästa i missionens Herres tjänst kan förvandla nationer ja hela kontinenter.

Humanitär hjälp

Jag kanske skall söka ge svar på de frågor, som alltid uppstår då denna sak förs på tal. Någon säger: "Är det icke vår skyldighet att hjäl-

pa dessa underutvecklade folk humanitärt?" Jag vill framhålla, som min fasta övertygelse, att det bästa vi kan ge folken är evangelium. Personligen tror jag, att *ett* vittne, som är utrustat med andlig kraft, kan uträtta mer än *tio* läkare tillsammans.

Vi skall väl icke komma till missionsländerna med kirurgiska instrument och pillerlådor, gifter och förband. Det finns säkerligen andra som kan sköta den detaljen. Vi skall ge dem evangelium. Predika nådens budskap, och resultaten skall bli underbara! De sjuka kommer att bli hjälpta på ett helt annat sätt, ty där evangelium vinner ingång höjs folkens moraliska och sociala standard. Kärlekens evangelium förvandlar individen och på så sätt läggs grunden för fortsatt utveckling och framåtskridande. Då evangelium blir predikat med kraft och övertygelse i ord och gärning, har det revolutionerande verkan på individ och samhälle. Men först och sist vill jag ropa ut: "Det brådskar!"

Eldsfacklor över jorden

Gud vill, att vi skall ge folken evangelium, livets bröd, bringa dem budskapet om full frigörelse från synd och skam, men detta budskap måste ut till alla folk innan natten kommer över mänskligheten. Låt oss resa oss såsom en man och bli aktiva i den *andliga* kampen! Först och främst i förbönens tjänst. Bli en förebedjare för Guds verk och en bärare av den gudomliga elden, och du skall få se det kommer få kedjeverkningar i vårt land men också i andra länder!

Den fria missionen finns utformad i Ordet. Där finns stadgarna. Gud vet, på vad sätt de fria missionärerna skall komma ut. Kanhända det skall ske på samma sätt som i förstone genom förföljelse. "De blevo kringspridda och gingo omkring och förkunnade Herrens ord". Säkerligen kommer dörren att öppnas och möjligheter att beredas för sådana budbärare.

Såg en syn

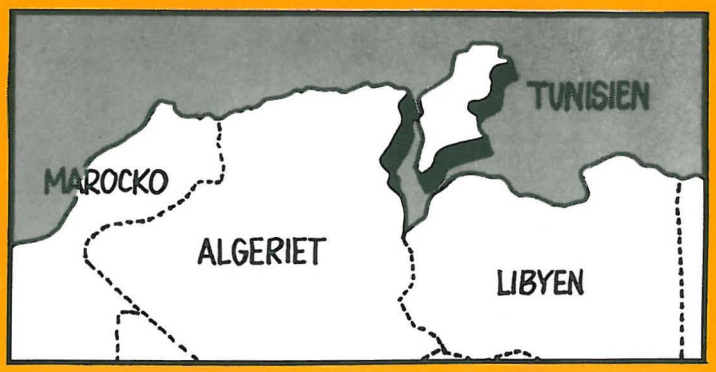
Jag såg en syn för några år sedan. Unga män och kvinnor kastades som eldsfacklor ut över hela vår jord. De drog fram bakom järnridån och hastade åstad till jordens ände, ty tiden var kort. Deras uppdragsgivare hade gjort klart för dem att han var i antågande. Gud vill göra något. Han vill sätta himmelens resurser i rörelse och göra människor skickade att frambära budskapet om synd och nåd. Han kommer att sända ut män och kvinnor till platser där evangelium ännu icke blivit predikat, ty så har han talat i sitt eget ord. Gud vill inte, att vi skall slå på dörrar som är stängda. Han vill att vi skall gå in genom dörrar, som står öppna, och då vi går in genom dessa dörrar, skall vi finna, att vi undan för undan leds till andra områden och finner nya dörrar, som står öppna.

För många är detta ett svindlande perspektiv, och de kan icke tro att sådana ting kan ske. Men den som vill låta sig gripas och ger sig in i arbetet för folkens evangelisering, skall få vara med om underbara ting och se hur Gud nitälskar för detta verks framgång.

Nu talar man om synden i Sverige över snart sagt hela världen. Kanske det ännu en gång skall bli orsak att tala om väckelsen och missionen i Sverige. Det kan tänkas, att det istället för abortsökande kvinnor från andra kontinenter, kommer män och kvinnor flygande hit för att vara med om apostoliska pingstmöten. Halleluja!

forts. sid. 30

TUNISIEN
— en kil in i den islamska världen

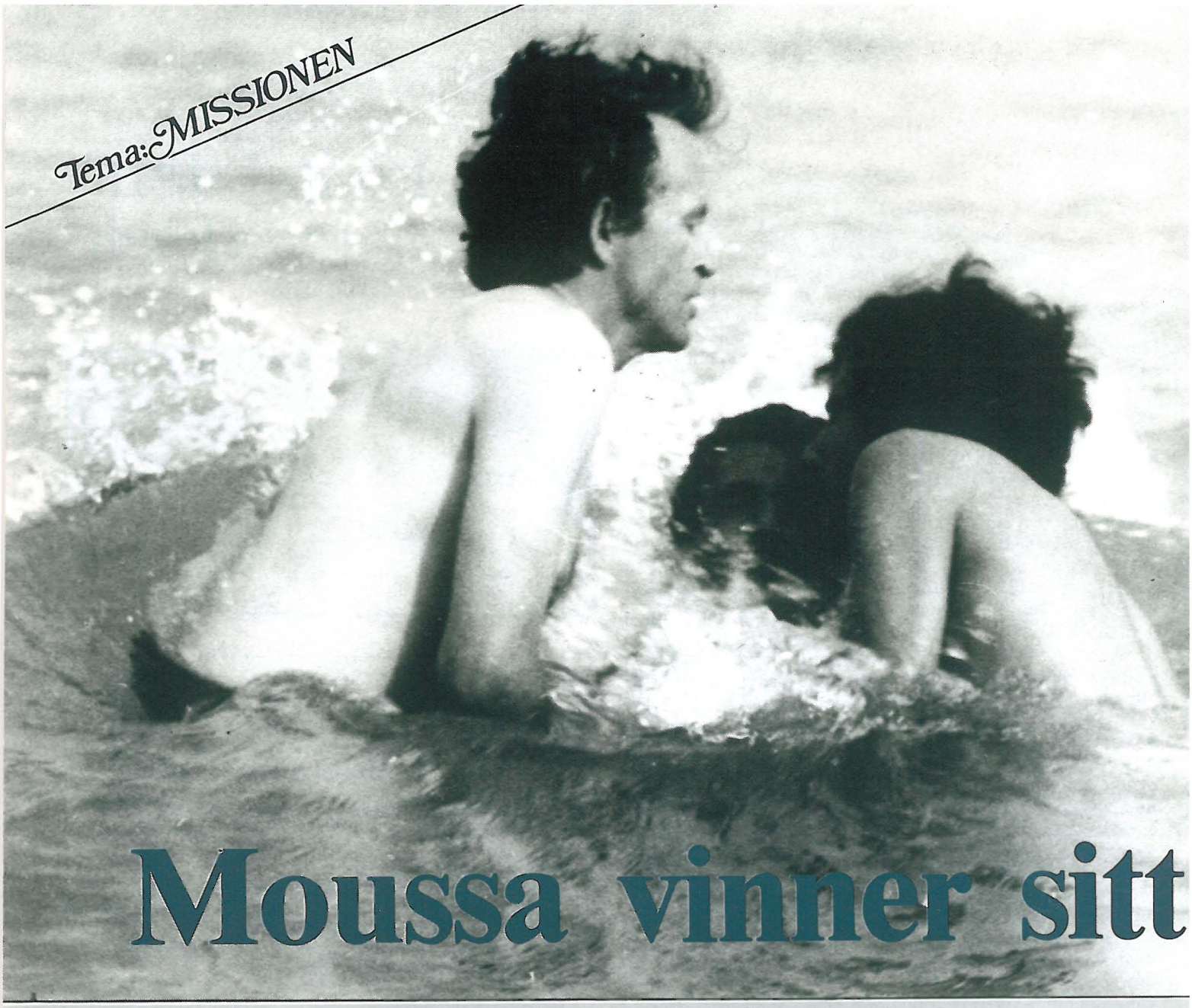
FAKTA OM TUNISIEN

Invånarantal: 6,2 milj
Inv/km²: 37
Åldersfördelning: 50% av befolkningen är under 20 år
Medellivslängd: 57 år
Viktigaste folkgrupper: araber, berber, franska och italienska minoriteter
Areal: 164 150 km²
Statschef: Habib Bourguiba
Politiskt parti: det socialistiska Destourpartiet
Sysselsättning: jordbruk 37%, industri 32%, offentlig förvaltning och service 14,5%, handel 8%
Skolgång: obligatorisk 6 år med ett 7:e och 8:e under utbyggnad; ca 70% av barnen går i skola
Analfabetism: ca 30%
Språk: arabiska, franska
Religion: islam (statsreligion),romersk katolsk och judisk minoritet
Export: råolja, fosfat, olivolja
Valuta: 1 dinar motsvarar ca: 10:—sv. kr.

Religion och kultur

Tunisierna är muslimer och islam är statsreligion. Religiösa seder och bruk — i synnerhet fastemånaden Ramadan, under vilken en vuxen varken får äta eller dricka från solens uppgång till dess nedgång — iakttas i stor utsträckning. Samtidigt finns tendenser — särskilt bland yngre personer — att överge de traditionella sedvänjorna eller att söka anpassa dessa till det moderna livets krav. Detta har också president Bourguiba förordat beträffande Ramadan, dock utan gensvar från folkets stora massa. På senaste tid har den ortodoxa, nymuslimska rörelsen gjort sig gällande även i Tunisien. I kulturellt avseende har man också i vissa kretsar uttalat sig till förmån för ökad "arabisering" och "tunisifiering" och för att man exempelvis inom undervisningen skall ge större utrymme åt arabiska språk och arabisk kultur samt studium av islam. Det europeiska inflytandet på livsstil och bildningsmönster är märkbart i de övre samhällslagren.

MOUSSA VINNER SITT FOLK

Moussa vinner sitt

På maranatafolkets missionscentrum, Gamla Bro i Stockholm, har många människor från olika länder fått uppleva frälsning och befrielse. För en del år sedan var det många araber som på ett speciellt sätt fick ta del av evangeliet. Några har vänt tillbaka till sina hemstäder och där har de fortplantat det de har upplevt.

En som på ett helt speciellt sätt har levt ut budskapet, är Moussa Abna Aissa från Tunisien. Tillsammans med fru och barn samt ytterligare några syskon har de varit i Tunisien och vittnat om sin tro.

Under maranatafolkets årliga konferens på Gärdshyttan var det många syskon som förmedlade hälsningar och intryck från andra länder och kulturer. Missionen hade en påtaglig och naturlig plats under dessa dagar som verkligen handlade om att utvidga sitt område.

Moussa Abna Aissa talade om sina erfarenheter i Tunisien, sitt hemland, dit han har flyttat efter ganska många år i Sverige.

Moussa kom till Gamla Bro för omkring åtta år sedan. Han berättar själv:

MÄRKLIGT STÄLLE

— Jag kom till Gamla Bro eskorterad av två svenska soldater. De gjorde sitt bästa för att hjälpa mig att hitta ett ställe att sova på. Jag var utan pengar och utkastad från mitt hotellrum.

— Men det fanns ingen plats. Hotellet var överfullt, sa man och stängde dörren. Men soldaterna gav sig inte, och efter ett par försök fick jag komma in och blev lovad en stol och i den satt jag hela natten. Folk kom och gick i läsrummet där jag satt. Man drack kaffe och åt smörgåsar och samtalade. Pastor Arne Imsen, som hade jour den natten spelade gitarr och sjöng — mitt i natten. Det var ett ganska märkligt ställe jag hade hamnat på, tyckte jag, och det var svårt att förstå att det var något kyrkligt eller kristet.

Det blev i alla fall morgon och då kom en nyfrälst arab, Najib, och tog hand om Moussa. Han läste bibeln för honom och berättade vad som hade skett med honom. För första gången i sitt liv fick Moussa se en bibel på arabiska.

Efter bara några dagar blev Moussa frälst. Han tog emot budskapet i den bibel han läste i och han blev också döpt till Kristus och andedöpt.

Moussa blev med i syskongemenskapen på ett naturligt sätt där han växte till och fick större ansvar i församlingen.

Det första som hände var att Moussa hjälpte till med att göra i ordning Brosalen — möteslokalen på Gamla Bro.

Moussa blev åtta år i församlingen och han betydde mycket för syskonen i gemenskapen, inte bara för de arabiska bröderna som han undervisade i Guds ord, tolkade möten för o s v. Dessutom hade Moussa ansvar för de arabiska radioprogrammen — det är många araber i stockholmsområdet.

SAMTAL MED GUD

— Men nu har du rest tillbaka till Tunisien med din familj. Hur upplever du det?

— Det är ett helt annat land idag än det jag lämnade för tio år sedan. Jag var ju två år i Frankrike också innan jag kom till Sverige. Även om jag varit hemma några gånger på besök, måste jag säga att jag inte känner igen mig. Utvecklingen har verkligen gått fort.

— Men det är klart att so-

Man samlas i hemmen eller ute i skogen för att läsa Guds ord och dela gemenskapen. Det finns inga möjligheter att hyra lokaler för den typen av verksamhet som räknas som illegal. Men Gud går fram, syskonen växer till och fler människor har redan upplevt frälsning. Det finns en hunger efter något sant och riktigt och människor kommer en och en för att få höra om Jesus Kristus som är Guds son.

folk

cialt är det inte lika bra i Tunisien som i Sverige, så det är inte därför vi är där.

Noomi, hans fru, finner sig också väl till rätta där nere tillsammans med syskon och vänner i gruppen. "Det viktigaste är i alla fall att vara där Gud vill att man skall vara" var hennes övertygande vittnesbörd i konferensen.

— Är det svårare för en muslim än för någon annan att bli frälst, tror du?

— Ja, det tror jag. Hela livet omfattas ju av Koranens bud. Det gäller arbetsliv, skola, sociala förhållanden e t c. På ett sätt är det invävt redan från moderlivet. Man blir så influerad av det att man helt enkelt börjar att tänka islamskt.

— Vad som måste till är en överbevisning i ande och kraft. Det är det enda som kan lösa människan. Det finns inget motstånd när man talar om det goda i evangeliet, att Gud finns, inte heller när man talar om moraliska saker heller — men nämn gudsbilden, då finns det ett kompakt och totalt motstånd.

— Jag var med om något som på ett väldigt bra sätt bevisar detta. Det var en del papper som gällde införandet av bilen till Tunisien. Det hade jag lite besvärligheter med och det verkade helt omöjligt, så till slut kontaktade jag huvudkontoret och bad att få tala med chefen där. "Han är inte här", fick jag till svar. Jag frågade flera gånger och fick undvikande svar, med tillägget: "Gud vet". Till slut tappade jag tålamodet och sa litet ironiskt: "Jag måste alltså samtala med Gud för att få reda på var er chef finns?"

— Men *då* skulle du sett mannen... "Samtala med Gud", skrek han ut. "Den här mannen säger att han skall samtala med Gud, det är hädelse".

— Då jag såg hans utbrott förstod jag att jag var inne på ett andligt område. Gud är för dem ett opersonligt "något" som är långt borta. Han har visserligen all makt, men att samtala med honom är helt otänkbart.

FÖRBJUDET PÅVERKA

— Att förändra gudsbilden i människans sinne är inte lätt. Där behövs det smörjelse och andlig kraft. Det är inte någon som kan befrias genom våra aktiviteter eller vår organisation och våra resurser. Vittnen som reser till dessa länder kan inte vara funktionärer eller sända av en organisation, men de måste vara sända av Herren själv. Islam är verkligen ingen kraftlös lära, och kampen har med djupet i folksjälen att göra.

Tunisien är ett modernt land och ganska influerat av västerlandets kultur. Även om islam finns med när det gäller rättsväsendet och i domstolarna, så finns det också en lagstiftad religionsfrihet i landet. Ingen kan alltså bli dömd för att han utövar sin religion. Det vill säga om han inte *påverkar* någon — för *det* är nämligen förbjudet.

Moussa berättar:

— Man behöver alltså inte göra något för att vara ett irritationsmoment. Några problem behöver man inte göra — man ÄR själv problemet. Den konfrontationen finns inte i Västerlandet.

— Men jag har också mött en sida i Tunisien som verkligen har knäckt mig. Ungdomarna som har mött Jesus Kristus har redan från början klart för sig att de är med i en olaglig verksamhet. De beräknar att konflikten är ett faktum från den dagen de mötte Jesus Kristus. Det gäller arbetet, skolan, ja alla ting och det finns med i deras beräkningar redan från första stund.

— Det var en ung nyfrälst broder, bara 18 år gammal, som vi läste bibeln tillsammans med innan han blev döpt. Jag blev lite förvånad då jag upptäckte att han höll på att lära sig Nya Testamentet utantill. Men han förklarade det för mig: "Om jag hamnar i fängelse, har jag bibeln inom mig".

STENARNA HAGLADE

Vid ett tillfälle, då församlingen hade möte i skogen började stenarna att hagla över dem som var samlade. Det var människornas sätt att uttrycka sitt missnöje och demonstrera sitt förakt för den lilla gruppen.

Någon polisanmälan blev aldrig gjord från de kristna för sabotaget av mötet. De hade kanske inte heller tjänat till något... Moussa talar inte så mycket om den händelsen — han bara konstaterar fakta. Däremot talar han engagerat om missionen och de möjligheter Gud har om han får ta hand om var och en av oss.

— Evangeliet i arabvärlden är en nödvändighet för att människan skall bli fri från det kolossala grepp som islam har. Man når aldrig hjärtana med intellektuella diskussioner och fraser, men om vi litar på Guds Ord kan det förvandla människor.

— Det är vårt böneämne och vårt hopp. Har ingenting där nere att göra om vi inte vinner människor för Kristus.

FÖRSTA DOPET

Man fortsätter att samlas i hemmen eller ute i skogen för att läsa Guds ord och dela gemenskapen. Det finns inga möjligheter att hyra lokaler för den typen av verksamhet räknas som illegal. Men Gud går fram, syskonen växer till och fler människor har redan upplevt frälsning. Det finns en hunger efter något sant och riktigt och människor kommer en och en för att få höra om Jesus Kristus som är Guds son.

Strax innan Moussa reste till Sverige, hade vännerna samlats till konferens och hade då också den första dopförrättningen. Guds verk går fram genom de vittnen som Gud brukar.

Då den här tidningen kommer ut är Moussa tillbaka i Tunisien och det verk Gud har kallat honom till där. Tillsammans får vi glädja oss över att Guds rike går framåt och nya människor kommer till tro på Jesus Kristus.

— Giv KEJSAREN vad honom tillhör

av ALVAR LINDSKOG

Ur boken "Spräng cirklarna"

"Endast genom att pruta av på sanningen kunna vi få Guds verk att bli något stort i människors ögon. Församlingens stora mål är att ställas fram inför Kristus såsom en ren jungfru. Genom kompromiss blir senapskornet ett träd och den rena jungfrun en sköka."

Skattepenningen som argument för de kristnas deltagande i det politiska livet.

En av de farligaste cirklar som någonsin slutits omkring Guds församling, är *de kristnas sysslande med politiken.*

Givetvis söker man få stöd för detta människopåfund i den Heliga Boken. Ett av de ställen, som vanligen brukas som argument, är berättelsen om skattepenningen (Matt. 22:15-22) och då särskilt Jesu yttrande: "Så given då kejsaren, vad kejsaren tillhör, och Gud vad Gud tillhör" (v. 21).

Det minsta man kan säga om detta bibelrum som argument för de kristnas deltagande i det politiska livet är, att detta är en *tolkning*, ty detta bibelställe behandlar icke detta ämne, och ett sådant ämne behandlas ingenstädes i Skriften, betecknande nog. Här är det fråga om skattepenningen. Varje människa är pliktig att betala skatt, men deltagande i politik är frivilligt. Skattebetalande hänger samman med frågan om underdånighet (Rom. 13:1-7), politik med önskan att påverka överheten.

Detta bibelrum är ett exempel på huru Jesus som svar på snärjande frågor gav underbara lärdomar. En snärjande och elak fråga skulle hos varje naturlig människa ha uppväckt ett likadant svar. Men här är det den gudomliga kärleken, som på mänsklig elakhet reagerade med en underbar välsignelse. Det finns ingenting av debattluft i detta samtal. Jesus debatterar aldrig.

Men varför glömmer man den fråga, som Jesus framställde, och som ger en så underbar belysning till vad han ville säga:

"Vems bild och överskrift är detta?"

Ett mynt kan visserligen växlas men icke delas. Det måste tillhöra den ene eller den andre. Myntet, som fariséernas lärjungar visade Jesus, bar kejsarens bild, vilken påminde om plikten mot kejsaren.

Och du och jag, broder och syster, vi kunna icke heller delas mellan Kristus och världen, mellan politiken och Guds rike. Vi höra det ena eller det andra till. Och vem vi tillhöra, ja, det beror helt och hållet på vems bild och överskrift, vi bära. Märk väl, icke bara överskriften, men först och främst bilden. Bära vi Jesu bild, så höra vi honom till för tid och evighet med ande, kropp och själ. Ty ännu i dag, likaväl som förr, kräves det av människan, att hon skall älska Herren Gud av hela sin varelse. Med allt vad hon äger och är — gåvor, tid, hälsa, krafter, ägodelar, ja allt — skall hon tjäna honom enligt detta ord:

"Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd och din nästa såsom dig själv."

Det betyder, att när man ger sig åt Gud, så ger man sig på ett sådant sätt, att det icke finns någonting kvar, som kan tänkas vara reserverat för något biintresse.

Och behövde Herrens vittnen fordomdags ägna all tid åt *bönen och ordets tjänst* (Apg. 6:4), försåvitt det skulle bli något bevänt med deras tjänst, så behöva de detta i dag mer än någonsin. "Det är icke tillbörligt, att vi försumma Guds ord för att göra tjänst vid borden" (Apg. 6:2). Huru mycket mindre tillbörligt är det icke, att man försummar ordet för att göra tjänst i riksdagen och stadsfullmäktige och här och var i självtagen gudstjänst!

Det är väckelserna — icke de kristnas politiska verksamhet — som kan förvandla samhällena.

Världen har icke dragit några större vinster av att Guds vittnen splittrat sin tjänst på allehanda uppdrag, och Guds rike ännu mindre.

Många levande kristna anse det som en självklar plikt att deltaga med röstning i politiska val. Såsom motiv anföres, att man bör icke underlåta att bidraga till ett bättre och kristligare samhällsliv, om man kan göra det genom en så enkel sak som röstning. Och så upphöjes röstningen till en samhällsplikt för de kristna.

Det märkliga med sådana politiska uppvaknanden inom väckelserörelser är, att de i allmänhet icke tillhört den första varma tiden, då nitälskan för människors frälsning brann stark och mäktig i de kristnas hjärtan. Det är i stället i ett senare stadium, när den första kärlekens glöd ofta i stor utsträckning saknas, som man börjat vakna upp över sina sociala förpliktelser. Om nu dessa strävanden ha så stor betydelse, som en del vilja få oss att tro, så är det mer än underligt att icke under tider av brinnande väckelse, då den ena gudomliga sanningen efter den andra blivit levande på nytt för de kristna, givit oss så mycket som en enda maning genom sin Ande, att vi också måste tänka på våra sociala plikter mot samhället. Nej, dessa frågor tillhöra ett senare stadium i varje väckelse.

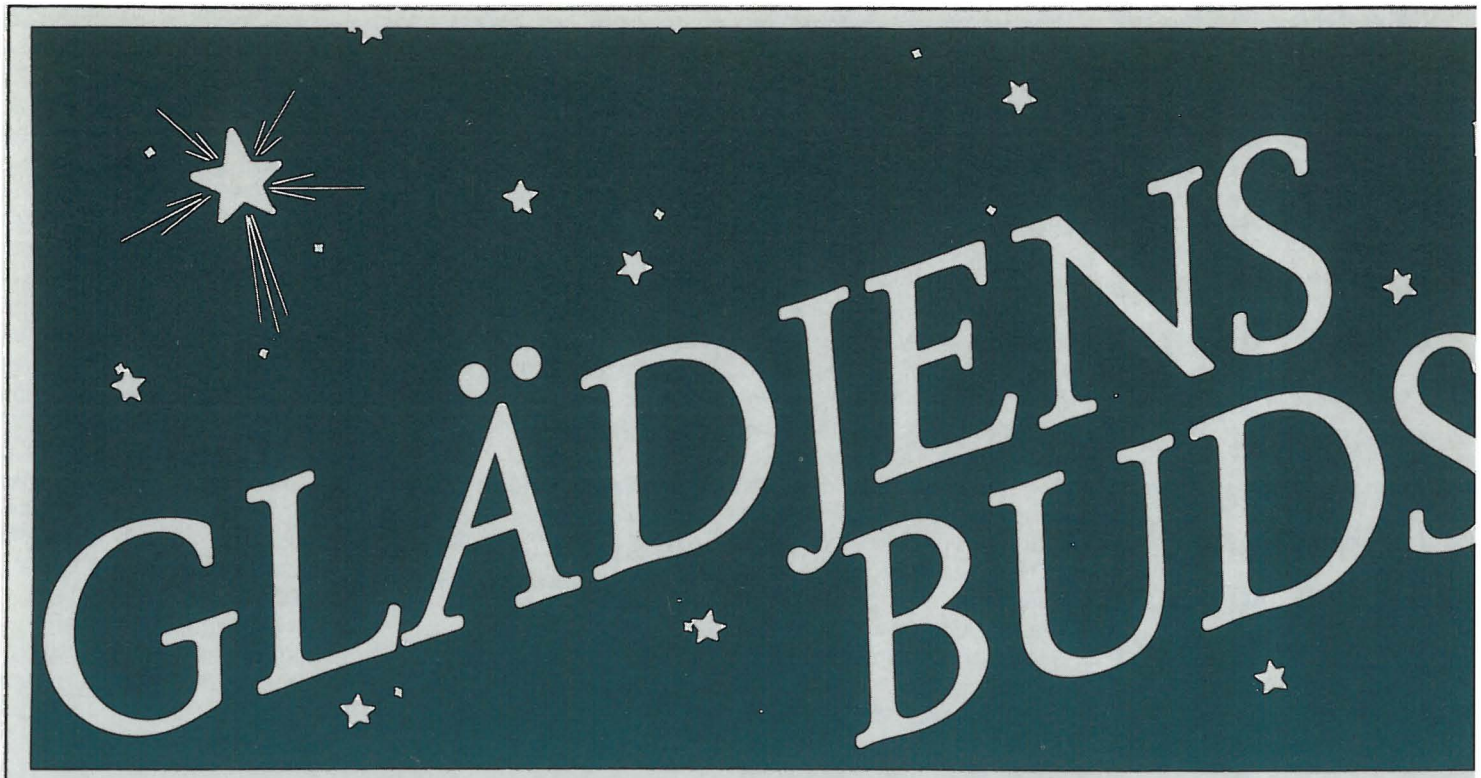
Det är icke heller så lätt bevisat, att de sociala förhållandena i länder som England och Amerika äro mera kristliga på grund av de kristnas större politiska intresse i dessa länder. Ty det kan mycket väl vara så, att det är de stora väckelserna, som utövat detta starka inflytande, men däremot ha icke de kristnas politiska strävanden varit den avgörande faktorn. Ty det är skillnad på att politiker vill bli kristna och att kristna bli politiker. Det mest effektiva vi kunna göra för vårt lands och våra barns framtid är att bedja Gud om en mäktig väckelse och med all makt sträva därefter. Det är väckelserna, som förvandla samhällena, icke de kristnas politiska strävanden.

När man hör en kristen man eller kvinna göra vallöften om ting, som han eller hon ämnar utföra, så ringer ett ord ur Jakobs brev såsom en stilla varning: "Hören nu, I som säger: 'I dag eller i morgon vilja vi begiva oss till den eller den staden, och där vilja vi uppehålla oss ett år och driva handel och skaffa oss vinning.' I veten ju icke vad som kan ske i morgon. Ty vad är edert liv? En rök ären I, som synes en liten stund, men sedan försvinner. I borden fastmer säga: 'Om Herren vill och vi få leva, skola vi göra det eller det.' Men nu talen I stora ord i eder förmätenhet. All sådan stortalighet är ond. Alltså, den som förstår att göra, vad gott är, men icke gör det, för honom bliver detta till synd."

Den ödmjukhet, som säger om planerade uppgifter: "Om Herren vill och vi får leva" passar icke så särdeles bra ihop med mentaliteten inom det politiska livet. Vill man komma någon vart där, så gäller det att vara stark i ord och utfästelser, att armbåga sig fram och säga mycket, även om det icke blir så mycket gjort. Den, som beror av Guds nåd för morgondagen, passar icke särdeles bra in i den politiska världen.

Man räknar med att slavarnas antal i somliga av de första församlingarna uppgick till en mycket stor procent av hela medlemsantalet, men det finns icke ett spår av tanken på att genom deltagande i det politiska li-

forts. sid. 25

Jag har den senaste tiden läst om glädje i Bibeln. Jag har läst om glädje, profetisk glädje, och funnit att den ständigt förknippas med Jesu Kristi härlighet.

I 1 Petr. 1:18 heter det: "*Honom älsken I utan att hava sett honom och fastän I ännu icke sen honom tron I dock på honom och fröjden eder över honom med en outsäglig och härlig glädje*".

Här utpekas föremålet för denna oerhörda glädje. Vi möter också den profetiska dimensionen.

Vi har icke sett honom och ändock finns det något inom oss som ger oss full visshet om att vi är objektet för Guds kärlek. Då vi erfar detta spränger denna glädje tillvarons alla gränser. Allting i världen är ju så kolossalt fåfängligt. Vi upplever stundtals glädje över ting som vi möter men känner i nästa ögonblick en djup sorg och bitter besvikelse.

Men här talas det om någonting som icke är förorenat, eller begränsat inom tidens gränser. Vi möter det värdebeständiga som aldrig kan devalveras. Vad är det för någonting? Det är den outsägliga och härliga glädjen. Vad är det för glädje som har med sig en sådan oerhörd livskraft och inspiration? Det är upprinnelsen och ursprunget som bestämmer den här glädjens art.

FRÖJDA DIG STORLIGEN

Den har sin upprinnelse i den eviga världen. I Sakarja 9 sägs det till ett förtryckt folk i stor nöd: "*Fröjda dig storligen du dotter Sion, höj jubelrop du dotter Jerusalem fröjda dig, fröjda dig.*" — "*Se, din konung kommer till dig rättfärdig och segerrik är han, han kommer fattig, ridande på en åsna, på enåsninnas fåle*". Din konung kommer till dig —

Jag vill betona det här ytterligare. Öppna hela ditt väsen för hans tillkommelse som är NU.

Vi ser fram mot parusin när vi talar om Jesu tillkommelse. Men han kommer NU till sin menighet, till dig och mig. Han kommer med sin rättfärdighet, frid och glädje. Det är just i det ögonblicket då Ordet når oss, som det avgörande sker. Herrens Ande söker efter mottagliga och förberedda hjärtan som kan ta emot. Men det förefaller vara så att historien ständigt upprepas. När han kommer så finns det inget rum för honom därför att vi är så illa förberedda. Hjärtat är inte förberett och sinnet inte mottagligt. När han kommer så möter han stängda dörrar. Alla rum är uppfyllda av annat.

UPPFYLLDA AV BEDRÖVELSE

Vi gör ofta det misstaget att vi låter hoppet träda istället för tron. Då förläggs välsignelsen, uppenbarelsen och friden till en kommande tidsålder. Men nu vill Gud göra klart för oss att Jesus kommer till oss *idag*. Han kommer till oss med sin glädje, frid och rättfärdighet. Alltsammans detta behöver vi. Men här handlar det icke om något slags andligt snabbköp där vi går ut och plockar ut delikatesser. Vi måste ta emot Jesus Kristus. Han kommer till oss för att alla dessa löften skall gå i fullbordan i våra liv.

Vi läser med varandra i Joh. 16:6. Här möter vi det mest typiska draget hos de kristna. Det borde inte vara det, men det förefaller vara det mest normala att leva i den här situationen.

"*Men edra hjärtan äro uppfyllda av bedrövelse, därför att jag har sagt eder detta.*"

Vad hade Jesus sagt? Han hade talat om förlusten av något.

"*Jag skall gå ifrån eder...*" Jag förstår att det var en chock för lärjungarna när de hörde att Jesus skulle gå ifrån dem.

Är det inte på det sättet att de flesta kristna lever i ett förpingstligt tillstånd? De har förlorat Jesus. De sitter utanför graven och dividerar om vem som skall ta bort stenen. Rör sig inte samtalen oftast om det problematiska? Det svåra, omöjliga och hopplösa.

Jesus hade undervisat om att han skulle gå bort och de kunde absolut inte se något underbart i detta. Vet du varför? De saknade den profetiska glädjen och därför var deras syn förmörkad. Förvisso var deras glädje förankrad i Jesus, men den var inte förankrad i honom på ett rätt sätt. Är det inte så att våra hjärtan ofta är uppfyllda av bedrövelse? Att vi vanligtvis diskuterar problem som Herren redan löst. Vi ägnar oss åt det som Herren redan har åtagit sig.

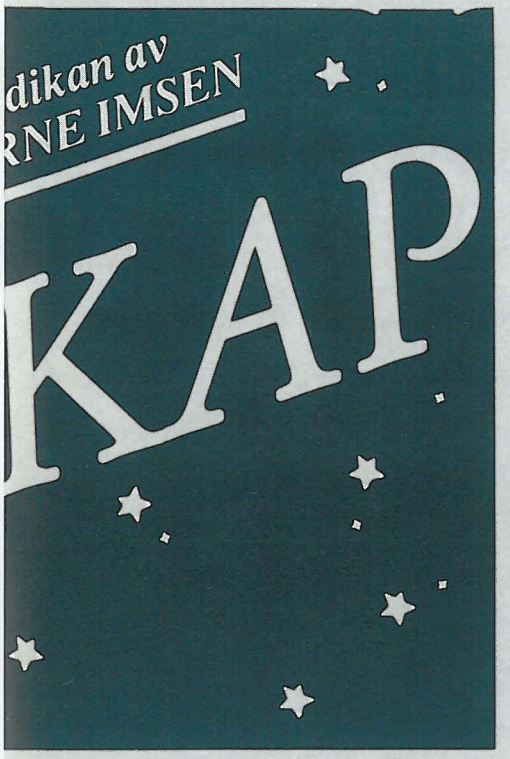
När de kom fram till valplatsen visade det sig att en Herrens ängel hade varit där och röjt undan hindren.

Vad var det Jesus ville göra klart för sina lärjungar? Han skulle gå till Fadern, men de behövde ett möte med den förhärligade Jesus, förmedlad till dem genom Anden.

EN OUTSÄGLIG GLÄDJE

Vi är tillbaka till utgångspunkten. "*En outsäglig och härlig glädje*". Det handlar om himmelska oförgängliga värden.

"*— Se, jag bådar eder en stor glädje, som skall vederfaras allt folke*

Har du tagit emot Andens individuella budskap till ditt eget hjärta? Har du upplevt att Anden har öppnat dina ögon så du har skådat det som finns bortom de närvarande tingen? Har du upplevt en översvallande glädje, du inte kan förklara? Det handlar inte om förälskelse, goda affärer eller lyckade insatser på något område, utan en nästan omotiverad, obegriplig och oväntad glädje. Du upplever att du är föremålet för himmelens förunderliga handlande och fröjdar dig som en himlaprins. Du känner i din ande att du är segervinnare och införsatt i en segerställning.

Med tanke på de yttre omständigheterna borde du vara bedrövad och vemodig, men det är som om ingenting förmår beröva dig denna oerhörda inre frimodighet och kraft. Du känner en glädje som du inte kan motivera. Den är inte jordisk och har inte en bitter eftersmak. Tvärtom, den är befriande förlösande och stämmer dig till det välsignat tack och lov, när andra människor inte har några andra ord än ack och ve. *"En outsäglig och härliggjord glädje"* Förklara det den som kan. Vad är det som har skett? Det är den helige Ande som har åskådliggjort detta underbara och sanna, nämligen barnaskapets rättigheter, välsignelser och löften.

Vi är icke längre trälar så vi behöver känna fruktan. Vi har fått söners rätt. Ja, Gud vare evigt lov. Vi har fått tillträde till Fadern och står nu i Guds nåd och det är ofattbart. Det finns bara en förklaring och det är Jesus. Vi känner att vår ande mättas av den förklaringen. Vi vet att det är så. Tidens gränser sprängs och vi förnimmer evighetsdimensionen, den profetiska glädje som har sitt ursprung, sin upprinnelse i Jesus Kristus och förmedlas till oss genom den helige Ande. Gå till platsen där Jesus är och få löftet bekräftat. Låt löftet bli erfarenhet och du kommer att återvända med tacksägelse i ditt hjärta ty du har sett honom. Du har inte bara hört Ordet, du har fått bekräftelse, det stämde.

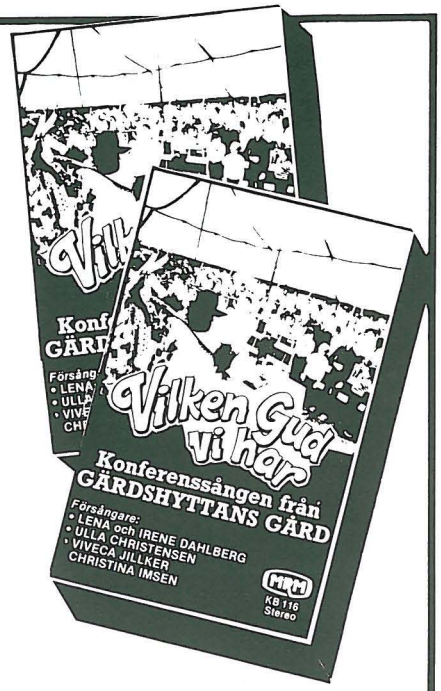
FULLKOMLIG GLÄDJE

Vi läser i Joh. 16: 23-33: *"Och på den dagen skolen I icke fråga mig om något. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Vad I bedjen Fadern om, det skall han giva eder i mitt namn. Hittills haven I icke bett om något i mitt namn; bedjen, och I skolen få, för att eder glädje skall bliva fullkomlig. Detta har jag talat till eder i förtäckta ord; den tid kommer, då jag icke mer skall tala till eder i förtäckta ord, utan öppet förkunna för eder om Fadern. På den dagen skolen I bedja i mitt namn. Och jag säger eder icke att jag skall bedja Fadern för eder, ty Fadern själv älskar eder, eftersom I haven älskat mig och haven trott att jag är utgången från Gud. Ja, jag har gått ut ifrån Fadern och har kommit i världen; åter lämnar jag världen och går till Fadern. Då sade hans lärjungar: Se, nu talar du öppet och brukar inga förtäckta ord. Nu veta vi att du vet allt, och att det icke är behövligt för dig att man frågar dig; därför tro vi att du är utgången från Gud. Jesus svarade dem: Nu tron I. Se, den stund kommer, ja, den är redan kommen, då I skolen förskingras, var och en åt sitt håll, och lämna mig allena. Dock, jag är icke allena, ty Fadern är med mig. Detta har jag talat till eder, för att I skolen hava frid i mig. I världen liden I betryck; men varen vid gott mod, jag har övervunnit världen."*

Jesus undervisar lärjungarna här om en kommande tid då allt skulle te sig annorlunda. De skulle förenas med Jesus på ett helt nytt sätt och få vara med om en födelseakt som skulle förvandla hela deras liv och öppna deras sinnen för de eviga tingen på ett helt nytt sätt. Han säger också att han skulle leda dem in i en helt ny tjänst, i förbönens tjänst. Han skulle utrusta dem med helt nya vapen. De skulle bedja i Jesu namn och Gud skulle ge dem bönesvar. På det sättet skulle den glädje som Jesus utlovade manifestera sig i deras liv till fullkomlighet. Jag tror att här ligger den största hemligheten till ett segerrikt liv.

Änglarna utanför Betlehem förkunnar för herdarna, Jesus förkunnar sedermera för lärjungarna och den helige Ande uppenbarar för församlingen denna underbara stegring av Guds uppenbarelse. Den fullkomnas fram till detta överflöds- och härlighetsliv Paulus skriver om till den kämpande och lidande församlingen i Filippi. Vi ser att rakt igenom hela brevet handlar det om detta stora ämne. Han säger i Fil 4:4: *"Gläden eder i Herren alltid. Åter vill jag säga: Gläden eder."*

(Luk. 2:10)

LIVE-inspelning i stereo.

NYHET!

Beställ **Konferenssången från GÄRDSHYTTANS GÄRD** *på kassett*

Introduktionspris:
40:- kr st + porto

Sida A: UNDER HANS FÖRNEDRINGSDAGAR — O, DET ÄR UNDERBART — HANS NAMN ÄR JESUS — KRISTUS ÄR HANS NAMN — JESU LILLA LAMM JAG ÄR — JAG VILL SJUNGA, KÄMPA OCH BÄRA KORSET

Sida B: VILKEN GUD VI HAR — OUR GOD REIGNS — HAN SÅG DEN SJUKES NÖD — DU MIN LOVSÅNG ÄR/DET ÄR SÅ UNDERBART DET NAMNET JESUS — PSALM 117 — INNANFÖR ELLER UTANFÖR

Sänd mig mot postförskott
.....st KB 116 á 40:- kr + porto

Namn: .....
Bostad: .....
Postnr: .....
Postadress: .....
Tel: .....

MRM Box 12001, 700 12 Örebro
Tel. 019/23 43 18

Ändrar Maranata sitt budskap, återstår bara en pingströrelse

Ann-Margreth Brynte intervjuar
CURT DAHLGREN,
nybliven doktor på Maranata

Vem är Curt Dahlgren?

Jag är 34 år, kommer från Skåne och har bott i Lund sedan -69. Här i Lund började jag läsa religionskunskap på universitetet och tänkte bli lärare. Men så tyckte jag att det här ämnet var så intressant att jag ville fortsätta med det.

Jag tänkte först göra någonting på Jesusrörelsen, men förstod att det skulle bli svårt att få grepp om hur den organiserades. En professor, som hjälpte mig tillrätta, visste om mitt intresse för väckelserörelser, Jesusrörelsen och ungdomskulturen, men han tyckte väl att just med Jesusrörelsen var avgränsningen av ämnet lite besvärlig. Han föreslog att jag skulle ta Maranata, med tanke på att det hade betytt mycket under 60-talet och var en uppmärksammad rörelse. Det var heller ingen som studerat Maranata innan.

När började du det här arbetet?

Jag tror det var -77.

Hade du någon som helst kunskap om Maranata när du började?

Det var mycket mycket litet, skall jag säga, oerhört lite.

Har det varit svårt att få fram intervjuer med folk?

Nej, inga som helst problem. Det har villigt ställt upp och pratat mycket, de flesta.

Det står i hänvisningarna att många velat bli intervjuade under anonymitet, vad beror det på?

Jag har ju anonymitetsskydd. Vi brukar göra så för att folk skall våga säga något. Jag har dock mycket på band, uttalanden som är svåra att ta med i och med att de inte kan belägga dem, bara ge uttryck för en personlig uppfattning. Det hade nog inte gått utan anonymitetsskydd.

Du fick inte ta del av pingstförsamlingens material i Örebro. Vad berodde det på?

De motiverade det med att de inte ville röra i gamla sår, som de uttryckte det.

Så de hade ingen förståelse för dig som forskare?

Jo, men de beklagade det.

Har det inte varit svårt att låta bli att engagera sig personligt för eller emot när det gäller Maranata?

Nej, jag tycker inte att jag haft några problem med det. Dels, tror jag, beror det på att jag inte har något religiöst engagemang själv någonstans. Sedan tror jag också att just arbetssättet gjort att man ställt sig neutral. Man har liksom haft vad man kallar vetenskapliga glasögon när man tittat på materialet.

Det här arbetet har ju pågått under en femårsperiod. Det är ju ganska lång tid av ens liv. Har arbetet påverkat dig personligen?

Ja, när det gällt vissa aspekter. I och med att vi fick vår lille son och jag besökte en av storfamiljerna för att titta på skolan, tyckte jag att den undervisningen var ett fantastiskt sätt att bedriva skolundervisning på, just som den var organiserad där. Det var små klasser och föräldrarna, tillsammans med dem som bodde där, fungerade som lärare. Barnen hade alltid relationer till folk som de kände. Det kan man säga ha varit en påverkan.

Utifrån det du arbetat med, skulle du kunna säga något om Maranatas framtid?

Jag tror inte att Maranata kommer att öka storleksmässigt, utan snarare tvärtom. Det beror på flera saker. Det har ju skett en nedgång om man tittar på antalet besökande under sommarkonferenserna. Vad det gäller storfamiljsboendet, finns det inte heller många äldre som bor så, vad jag förstår. Den enda församlingen som har något större antal medlemmar är i Stockholm. Sedan kan man ju diskutera om det är eftersträvansvärt att man skall vara många eller bara en liten grupp.

Vad jag ville se när jag startade arbetet var hur rörelsen skulle förändras. Jag hade hoppats få tag på matriklar för att intervjua folk. Men jag fick aldrig tag på sådant material. Det är en sak jag gärna skulle vilja fortsätta med, höra dem som är närvarande och aktiva, deras bakgrund och hur de upplever att vara med i Maranata. Ja, det finns många intressanta sociologiska aspekter som jag inte tagit upp.

Har dina studier gett dig något annat?

Ja, det är väl att jag har lite svårt för att förstå att man från massmedias och samhällets sida varit så negativ mot Maranata.

Du har på vissa ställen citerat Lewi Pethrus. Det Lewi Pethrus sade på 10- och 20-talet, stod han dock inte för på 50-talet. Tror du att Arne Imsen kommer att gå en likadan utveckling till mötes?

Nej, det tror jag nog inte, därför att det har med storleken på rörelsen att göra. Man kan säga att ju fler medlemmar det blir i en rörelse, desto mindre benägen blir man att föra fram åsikter och meningar som kan stöta bort folk. Pethrus' ändring där kan vara ett uttryck för en vilja att möta samhället för att få in fler medlemmar. I en så pass liten rörelse som Maranata, tror jag inte att sådana ambitioner finns.

Det här med storfamilj appellererar bara till en begränsat antal människor. Det är bara ett fåtal som kan tänka sig att gå in i den livsformen under religiösa förtecken. Därför finns det ingen anledning för Imsen att ändra åsikter. I så fall måste man ändra organisationen också.

För Maranatas sammanhållning är det dock viktigt att driva sådana här urkristna ideal. Ändrar man sig är det inte Maranata längre. Då blir det kvar bara något av kanske en pingströrelse, typ: 50-60-talets, som Pethrus hade.

Erik Hjort recenserar:

Avhandling med fängslande inblickar

Pingströrelsens religiösa anpassningsliv blev anledning till Maranatas uppkomst!

Nu har Maranata blivit föremål för en doktorsavhandling vid Lunds universitet. Curt Dahlgren heter forskaren som blivit teologie doktor på ämnet *Maranata*. Avhandlingen omfattar 256 trycksidor och redogör för den svenska Maranatarörelsens uppkomst och utveckling. Avhandlingen är inte någon betydande maranatahistorik; många viktiga frågor berörs inte alls eller med alltför lätt hand, men boken är ändå fängslande genom att den skildrar ett så egenartat företag som *Maranata* och ger inblickar i en mentalitet som kan te sig särpräglad men som likväl färgar stora människoskarors tänkande.

Dahlgren har i sin avhandling försökt visa, att Maranata har sitt ursprung i tidigare motsättningar inom den svenska Pingströrelsen. Dessa motsättningar — som berodde på mångahanda förändringar — ledde Pingströrelsen från urkristen aktivitet (att dyrka Herren med iver) till en religiös anpassning. Pingströrelsen började redan på 1950-talets slut att leva ett sådant anpassningsliv, som gjorde att dess kristendom och religiösa liv inte störde någon. Pingströrelsen föll in så bra i miljön, så att den var godtagen av samhället. Den var ofarlig, oroade ingen och ställde inte till någon oreda — som Maranata på senare år påstås (speciellt av pingstvännerna) ha gjort!

Det fanns alltså mycket av anpassningskristendom redan i 50-talets pingströrelse; dess "akademiska" gudstjänstliv saknade udd och kraft. Det var tamt och menlöst i all välmening och självgodhet.Genom sin svaghet gav det ett visst erkännande åt mycket av det onda som redan då florerade runt omkring i församlingslivet.

Det behövdes alltså mer urkristen aktivitet i dåtidens Pingströrelse. Detta insågs redan på ett tidigt stadium främst av doktorsavhandlingens och bokens huvudperson Arne Imsen. Han ansåg, att om något skulle ske i dåtidens andliga arbete, så måste aktiviteten vara mer gudsinspirerad och därmed fungera bättre enligt lagarna i Andens värld. Arne Imsen fick ensam kämpa sin tros- och bönekamp och förbereddes därigenom för de händelser som sedan skulle bli avgörande för Maranatas uppkomst.

Arne Imsen representerade en annan kristendomstyp än de anpassningskristna pingstvännerna. När han år 1959 trädde fram, då tände det, då föll elden! Här mötte människorna en profet och gudsmänniska i sin fulla kraft. Han trädde fram i Örebro som Guds sändebud att tala i Herrens namn. Det fanns inga filosofiska funderingar eller spekulationer hos honom. Han svävade inte på målet när det gällde sin tro på Herren, urtidens Gud.

Arne Imsen trodde på ett under och han satsade sig för Guds sak för att rädda samhället från en andlig undergång. Det var tro och eld där Imsen gick fram och seger för Guds verk kännetecknade hans liv och gärning. När andra pastorer begagnade artiga omskrivningar för våra laster och förvillelser gick Imsen rakt på sak. Vad han sade sprang fram ur en rik fond av erfarenhet och var laddat med tung övertygelse. Flera av oss som var med på den tiden minns hur elden flammade och lågade, hur altarglöden rörde själarna, hur väckelsen brann med kraft i städer och ute i bygderna.

Eftersom Imsens rörelse i Örebro började praktisera en sådan troslära som gällde i Guds rike fordomdags och därmed började avvika från det frireligiösa anpassningslivets dåvarande mönster som gick ut på att den himmelska synen hade fått vika för en jordisk, samhällsmoralisk syn, så ledde givetvis detta till avoga reaktioner såväl från frikyrkligt håll som från samhället.

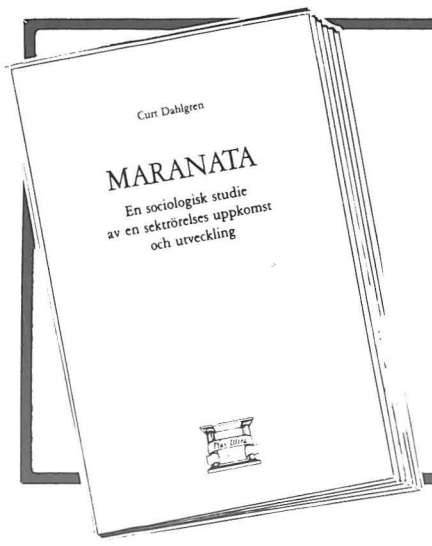
Frikyrkorna kritiserade Maranata och menade att Maranata saknade existensberättigande eftersom rörelsen inte hade några nya sanningar att komma med. Till detta svarade Imsen:"Vi har inga nya sanningar. Det är inte vi som har dem, utan det är pingströrelsens ledare, som har kompletterat bibelns lära med nya sanningar. Vi är innerligt glada för de g a m l a sanningarna ty dessa räcker så väl..."

Denna avoga samhälleliga reaktion, vilken kunde spåras dels i massmedia och dels inom samhälleliga kontrollorgan (socialstyrelsen, polisen m.fl.) ledde till att Maranatarörelsen blev allt mer alienerad (= avsöndrad), vilket i sin tur förstärkte Maranatas tendenser till ännu större avvikande beteende. Bl a detta att Maranata blev så "renlärig" (alltför noga anslöt sig till troslåran) har medverkat till att Maranata idag "i ord och handling befinner sig näst intill total konflikt med det samhälle som rörelsen existerar i", hävdar Curt Dahlgren sammanfattningsvis.

Avhandlingen ger ett stort utrymme för olika typer av misshälligheter som av olika anledningar förekommit inom Maranata. Avhandlingen hävdar, att det var den kritik som Maranatarörelsen rönte utifrån både dess profana och religiösa omgivning, som ledde till dessa misshälligheter och att motsättningarna var en kamp om makten över rörelsens organisation och inriktning. Dessa motsättningar ledde till att flera "piratgrupper" bildades runt om i landet och att konkurrerande maranatamöten hölls lite här och där.

Imsen stod avvaktande och höll sitt eget läge under kontroll. Han hade länge gått i väntans tider och när tiden var inne avblåste Arne Imsen misshälligheterna totalt och gick sin egen väg. Han hade gått havande med en ny syn på församlingen. Det innebar att en nutida församling, om den ska vara nytestamentlig, skall vara

forts. fr. sid. 27

MARANATA

En sociologisk studie av en sektrörelses uppkomst och utveckling av Curt Dahlgren.

Pris kr: ***96:-***

210 x 150 mm.
256 sid. Hft.

Sänd mig mot postförskott .....ex av boken Maranata à 96:- kr.

Namn: .....

Adress: .....

Postadress: .....

Orderadress: MIDNATTSROPET, Box 344, 101 24 Stockholm 08/23 52 30

Robert Eriksson:

”Kristenhetens helgongloria har hamnat på snedden

forts. fr. sid. 11

i många avseenden är ganska låg.

Så ni åker inte från Sverige därför att ni vantrivs, utan därför att ni är burna av en levande vision av att i Dominikanska republiken kunna förverkliga något ni inte kan göra här i Sverige.

Ja, så är det. Vi tycker väldigt mycket om Sverige, och särskilt den vita vintern älskar vi. Det har vi sagt många gånger. Den kommer vi att sakna.

Ni har hört om den här skolan med 600 elever som väntar på era insatser. Känns det inte som en utmaning? De här barnens framtid kommer nu att ligga i era händer.

Ja, det är oerhört. I Sverige förfasar vi oss över om det bara finns en enda analfabet, men tänk hur många miljoner som saknar möjligheter att ens kunna lära sig läsa.

Nu kommer vi att möta motstånd när vi missionerar. Vi har så mycket emot oss: historien, människorna och inte minst tiden. Den helgongloria kristenheten haft på sig, har åkt på snedden. Den har slitits av genom kunniga människor som forskat i historien och vederlagt alla skönmålningar av hur vi handlat i det förflutna.

Vi som nu går ut till andra länder kommer därför att bli beskyllda för att vi överför kunskap och kultur genom mission, som människorna där inte bett om. Många tycker att de borde få leva som de lever där. De är lyckligare då, tror de. Men detta är väldigt felaktigt. När vi säger att vi vill komma och lära dem läsa och många andra saker, så förhåller det sig egentligen så att de haft mycket större kunskaper i dessa ämnen långt före oss än vad vi själva någonsin haft.

Låt oss se på Afrika. Vi har lite förståelse för vad som händer där idag. Vi måste förstå att det inte bara var 15 miljoner levande människor som en gång skeppades över till Amerika. Det innebar också att man pumpade ut själva ryggmärgen ur Afrikas kultur. Man valde ut det bästa, starkaste och vackraste till slavar. Tänk på det, så förstår vi vad som händer i Afrika idag.

Vi säger att människorna där strider och inte kan hålla sams. Naturligvis inte. Var är ledarna skolade någonstans om inte i våra europeiska skolor, där de lärt sig att beviset för framgång är att plånboken blir tjockare och tjockare. De övriga människorna är okunniga och ofta analfabeter, helt prisgivna åt sina ledare. Folkets oro lugnas genom festligheter, militära defileringar och flagghissningar.

Vi förfasar oss i vårt land över knarkets verkningar. Men vi har oss själva helt att skylla. Kom ihåg opiumkriget i Kina! Vad vi ser i Europa idag är att synden straffar sig själv. När europeiska handelskompanier upptäckte Kina, köpte de upp alla dyrbarheter som fanns där, guld, smycken och siden. Men man betalade enbart med det förädlade opium som kineserna själva odlat på sin egen jord. När kineserna ville stoppa denna förnedrande handel, som höll på att fördärva hela folket, ingrep engelsmännen med vapenmakt för att skydda opiumförsäljningen. När vi idag talar om Kinas stängda dörrar finns en väldig förståelse varför kineserna stoppat all mission.

Så när vi nu kommer och hjälper till för att ge folken läs- och skrivkunskap och lär dem trycka, kommer vi bara för att förnya den kunskap de en gång haft. Vi hjälper dem att få tillbaka det vi en gång tagit ifrån dem.

Vi har en mörk historia. Vi har bröder och systrar runt om på jorden som vi har bedragit. Det är denna mörka historia vi måste rätta till nu. Vi tycker att Gud välsignat oss med ägodelar, ett fint land, lyxvillor, hus och hem. Men jag tror ändå inte att vi kommer undan det avgörande ögonblicket, då vi måste göra upp med de bröder och systrar vi bedragit historien igenom. Vi har en kort tid på oss att försöka med Guds nåd ge dem det evangelium vi undanhållit och stulit ifrån dem.

Arvid Svärd, kongomissionären, sade en gång i en tidningsintervju att det vi är skyldiga världens folk kan vi inte betala igen här i tiden. Han var tveksam om vi skulle få en extra lön i himlen för detta.

Vi talar och beder om väckelse i vårt land. Vi måste konstatera att det är en väldig dålig grund för väckelse, så länge vi behåller stöldgodset från världens fattiga länder, det stöldgods som vi haft i våra ägor i århundraden här i Europa. Guds bud till oss är idag? ”Lämna tillbaka stöldgodset!” Då skall han välsigna oss.

Låt oss lämna tillbaka undervisningen och kunskapen som vi har stulit ifrån dem. Låt oss med Guds ord komma tillbaka och lämna igen kläder och mat, alla dessa sociala förmåner som vi njuter av och som vi stulit av dessa folk. Gud säger: ”Lämna tillbaka det!” Vi måste, fastän Gud ändå inte lovat att vi här i tiden skall få något igen för det.

KOM FÖR ATT GÖRA...

forts. fr. sid. 11

oss i fredsrörelsen, antikärnkraftsrörelsen, KDS och KDU. Det fanns en längtan i våra hjärtan att tjäna Jesus men vi visste inte riktigt hur vi skulle bära oss åt. Vi försökte på alla möjliga vägar.

För ungefär två år sedan kom Robert hem från Småland där han hade varit på besök hos sina föräldrar. Han hade med sig en kassett med en predikan eller kanske ett radioprogram från Maranata. Robert frågade mig om jag ville lyssna på den men jag svarade att det struntade jag i. Vi hade det väl bra som vi hade det, tyckte jag. Vi tillhörde ju en församling och allt var väl bra.

Vi lyssnade på bandet i alla fall, och jag fick faktiskt en chock. Jag kunde inte fatta hur jag kunnat förtränga så mycket och tycka att allt varit så bra i så många år.

Det är klart att jag var frälst men inte på samma sätt som en gång i begynnelsen. Vi fortsatte att lyssna på olika band nätterna igenom, och genom det fick vi andlig mat.

Jag tänker just nu på mina egna ungdomar. De är idag lika gamla som när jag själv blev frälst. Det är mycket nöden för dem som gjort att jag vaknat upp. De är visserligen frälsta, men jag har sett att livet, hängivenheten och glöden som jag fick när jag blev frälst, har de inte fått del av på samma sätt.

De är frälsta, det tvivlar jag inte på, men de har blivit lurade på någonting. Vi underhåller dem med så mycket, vi har våra kristna popkonserter och de åker från den ena platsen till den andra, men de är lurade. De måste komma in i det här spännande livet med Gud, så att de känner att de behövs.

På sista tiden har det hänt saker med en enorm fart. Herren har fått lösa mig från så mycket som jag suttit fast i. Det är så fantastiskt och nu känner jag att det får kosta vad det vill, men jag vill följa Jesus helhjärtat.

GIV KEJSAREN...

forts. fr. sid. 19

vet söka förbättra dessas ställning. Var och en förblev troligen i den ställning, där han var, när han blev kallad, och breven innehålla många förmaningar till både slavar och husbönder. Frälsningen visade icke sin kraft genom politiskt inflytande utan genom ett helgat livs sälta i en förruttnande samhällskropp. Man arbetade icke för världsförbättring utan för människornas frälsning.

Liknelsen om surdegen.

Ett annat bibelrum, som med förkärlek användes av dem, som tro på miljöförbättring snarare än frälsning, är liknelsen om kvinnan och surdegen i Matt. 13:33. Man menar, att kristendomen, symboliserad av surdegen, skall genomsyra mänskligheten, förebildad av tre mått mjöl, "till dess alltsammans bliver syrat".

Hur oriktig en sådan tolkning är, ligger i öppen dag. Surdegen som överallt eljest i de heliga skrifterna symboliserar "ondska och elakhet" (1 Kor. 5:8), skulle här plötsligt få en helt motsatt betydelse. Och den ogudaktiga mänskligheten skulle symboliseras av mjölet, som ju annars är en bild av det, som är gott och välbehagligt inför Gud, ty det skall användas ofta i offertjänsten.

Att Guds rike så småningom skulle genomsyra världen, till dess "alltsammans bliver syrat", strider ju mot Jesu undervisning i liknelsen om ogräset bland vetet och i liknelsen om fiskafänget. I båda fallen se vi i stället, att vad Guds ord åstadkommer är en klyvning av ont och gott, en gränsdragning mellan Guds folk och världen. I fråga om fiskafänget är det värt att märka, att för det första blevo väl icke alla havets fiskar fångade, för det andra måste en stor sortering ske bland dem, som fångades. Att "genomsyra" kan aldrig vara symbol för Guds rikes utbredning. En surningsprocess, åstadkommen därigenom att man spar något gammalt, kan aldrig beteckna Guds ords utbredande i världen. Och vidare utbreder icke Guds rike sig självt, såsom det sker med surdegen. Ondskan utbreder sig själv, men för Guds rike behövas såningsmän, människor, som äro villiga att likt vetekornet falla i jorden och dö, för att det skall växa. I liknelsen om fyrahanda sädesåkrar ha vi en skildring om hur Guds rike utbreder sig. Endast en ringa procent föll i god jord. Men denna procent bar en rik och härlig skörd.

Däremot varnar Jesus på det allra allvarligaste för fariséernas och sadducéernas surdeg, varmed han enligt sina egna ord menar deras lära (Matt. 16:12), en blandning av Guds bud och allehanda mänskliga påfund. Med den tryckte de ned människorna. Själva förmådde de aldrig hålla den varför hela deras religion blev skrymteri (Luk. 12:1). Denna surdeg får sin oerhört stränga dom av Jesus i Matt. 23:14, 16, 23-29. Sadducéerna trodde icke på uppståndelsen och det övernaturliga, därför var deras surdeg *otro* (Matt. 2:23,29).

Och så var det herodianerna, Mark 8:15, Matt. 22:16-21, Mark. 3:6. De utgjorde ett politiskt parti och blandade alltså samman religion och politik, något som alltid varit ytterst ödesdigert för Guds verk på jorden.

Kvinnans blandande av surdegen vittnar om att det rena gudsordet bemängts med läror, som så småningom skulle komma hela kristenheten på avvägar. Att en kvinna har hand om mjölet, gudsordet, och icke en präst, syftar på avvikelser ur den rätta kursen, ty kvinnan skulle icke uppträda som lärare. Och när vi i Upp. 2:20 möta kvinnan Jesabel, som uppträder som lärare, så för hon Guds verk på avvägar. Det är det kommande avfallet, som här förutsäges.

Kvinnan och surdegen tala icke om Guds rikes seger i världen utan om Guds församling på avvägar.

Liknelsen om surdegen användes gärna som bevis för kristendomens kraft att "genomsyra" samhället. Det sorgliga med denna tolkning är att den ofta leder därhän, att det i stället blir det världsliga, som genomsyrar Guds församling.

Liknelsen om senapskornet

Liknelsen om senapskornet, som växer och blir ett träd, på vars grenar himmelens fåglar bygga sina bon (Matt. 13:31-32), tolkas på liknande sätt, så att det betyder kristendomens växande inflytande bland människorna på vår jord. Och ur denna tolkning växa frodigt alla storhetsdrömmar, som varit så ödeläggande för Guds verk i gångna tider och som alltid uppträda för att omintetgöra varje nytt härligt verk av himmelens Gud. Storhetsdrömmen dog icke den dag, då människorna förskingrades från Babels tornbygge, utan lever och frodas den dag i dag är.

Om detta är den rätta tolkningen av Guds rikes utveckling och Guds församlings tillväxt, då ha vi fått den förverkligad i Laodiceas församling. Namnet Laodicea kan översättas "riktigt folk" — och är det inte detta, som man alltid drömt om, att få med den och den, som har pengar och makt och inflytande? Då skall man få se, vad Guds verk kommer att gå framåt!

Den förföriska tanken, att Guds verk skall växa och bli något stort, så att människor med pengar, makt och inflytande skola dragas dit, leder ofta till önskat resultat. Men dessa människor äro oftast sådana, som "icke besinna vad Gud tillhör utan vad människor tillhöra". Ofta använder djävulen sådana själiska kristna för att omintetgöra och döda det ursprungliga andelivet i församlingen. Laodicea är ett barn i rakt nedstigande led av den kristendom, som vill bli inflytelserik, så att människor, som anses vara något, komma med och göra sin insats. Men utanför den församlingens dörr står församlingens Herre. Han vänder sig icke längre till församlingen som sådan med bön om att få komma in. Han har förlorat hoppet därom. *För avfall finns icke frälsning, endast dom.* Han vädjar till den enskilde inom denna församling och bjuder åt var och en, som öppnar sin hjärtedörr, hela sin rikedom (Upp. 2:20). Ingen kan ursäkta sin saknad av Kristi fullhets rikedom med att vi leva i avfallstider. Det går an att få leva ett överflödande liv mitt i avfallstider, pris ske Gud.

Det är något hemlighetsfullt med senapskornet. Det blir nämligen icke i vanligt fall något träd, utan endast en planta. Det är endast när "en man tager det och planterar det i sin åker" som det kan bli ett träd. Vad kan väl icke ske med allt Guds verk, när det kommer i människohänder? Ty då betyder det, att den mannen har behandlat detta senapskorn så, att det kan bli ett träd. Han har nämligen genom korsning fått fram en art, som blir ett träd. Men det naturliga senapskornet blir aldrig ett sådant träd.

Det *är endast genom kompromiss, som Guds församling når en storhetsställning i denna världen.* Det hjälper ej att använda en annan beteckning och kalla kompromissen "vislighet" eller något annat. Verkligheten förvandlas icke därav, utan utvecklingen har sin gilla gång, och skörden blir efter det kornets art, som man sådde.

I 3 Mos. 19:19 finns en föreskrift, enligt vilken en israelit icke få så två slags säd i sin åker. Det var denna föreskrift, som denne man bröt emot, när han tog och lade i sin åker — märk väl, att det icke står "sådde" utan "tog och lade det", vilket pekar på att något onaturligt ägde rum — ett senapskorn, som sedan blev ett träd. Endast genom att pruta av på sanningen kunna vi få Guds verk att bli något stort i människors ögon. Församlingens stora mål är att ställas fram inför Kristus såsom en ren jungfru, utan fläck eller skrynka på sin vita dräkt. Hennes storhet är fördold för denna världen, men blir uppenbarad vid hans tillkommelse. Storhet i denna världen kan hon endast nå genom att släppa in världen och pruta av på sitt ideal. Genom kompromiss blir senapskornet ett träd och den rena jungfrun en sköka.

Att hava "tro som ett senapskorn" betyder icke att tro på väldiga ting som strida mot Guds uppenbara ord och vilja, utan att i sin tro hålla sig inom ramen för det, som Gud utstakat för oss såsom enskilda och för Guds församling såsom sådan. Det är denna av Guds ord förbundna tro — en tro som håller sig till vad Skriften säger — som kan förflytta berg. Det var inom ramen för Guds befallning, som Elia blev en mäktig bedjare och ett exempel på bönens makt. Läs Rom. 12:1-8, Jak. 5:16-18.

Icke heller i liknelsen om senapskornet finns något rimligt stöd för världsförbättrande kristna, som drömma om storhet i denna världen.

Riksdagssalen — eller den "övre salen".

Det finns emellertid ett bibelställe, som man i detta sammanhang sällan hör läsas eller citeras men som dock berör detta ämne, nämligen Apg. 1:6-11. "Herre", frågade lärjungarna, "skall du nu i denna tid upprätta riket igen åt Israel?" Det är en seglivad älsklingsfråga bland Herrens lärjungar. Under densamma ligger tanken på inflytande, positioner, en maktställning i samhället.

Hör nu Jesu svar, som är för alltid avgörande och klargörande: "Det tillkommer icke eder att få veta tider och stunder, som Fadern i sin makt har fastställt. Men när den helige Ande kommer över eder, skolen I bliva mina vittnen (martyrer) både i Jerusalem och i Judeen och Samarien och sedan intill jordens ända."

Guds rike kommer icke så, att det kan synas för ögonen och icke genom mänskliga ansträngningar, genom en utvecklingsprocess. Det kommer plötsligt och med den stund, som är fastställd av Fadern. Det är fråga icke om århundraden av utveckling, utan om "tider och stunder". Det är flera tider och stunder, ty det är en stund, då han kommer igen för

forts. sid. 27

EN SANN JULFEST
forts. fr. sid. 9

vackra Jesusbarnet i krubban. De fattiga stannar skyggt och förläget i sina trasiga kläder nere vid kyrkporten. De mera välbesuttna, de som kanske donerat en fin altartavla till kyrkan och gett stora lån med god ränta till förfärdigandet av Guds Hus, sätter sig frimodigt och självmedvetet längst fram. Pastorerna läser de traditionella jultexterna; och glömmer att villkoret för att den väntade Messias ska kunna komma till sitt folk är en rätt fasta och sann bättring.

Vi kan färdas från land till land, och hitta tempel invigda och avskilda för att tillbedja Jesus Kristus. I somliga tänder man rökelse och ljus framför helgonbilder, i andra ger man tionde till välklädda pastorer och offer till smarta kampanjmakare. Kyrkoledarna kämpar för att vinna så många medlemmar som möjligt till sin församling, för att sedan utverka bidrag från stat eller koncilier, beroende på i vilken del av världen man bygger upp sina kyrkor.

Budskapet man borde förstå av det faktum att Jesus Kristus föddes hit till världen i ett djurstall utan de mest elementära mänskliga rättigheter till föräldrar och hem, lindar man behändigt in i en gullig liten julkrubba med dockor och helgonglorior. "Han hade ingen gestalt eller fägring" — det är historiska fakta. Men i en festligt upplyst kyrka, där man ger varandra gåvor som symbol på Den Stora Julgåvan, är Jesusbarnet en pikant krydda i gemenskapen. De som inte har möjlighet skaffa sig fina kläder eller har någon present att ge, gör klokast i att stanna utanför kyrkan, så han inte stör gemenskapen.

Adresserat evangelium

Vi står alltså inför julen, vi sjunger glädjesånger över att Jesus föddes till jorden, och önskar kanske på ett mera konkret sätt delaktiggöras av den frälsning han vann. Vi har läst om hur Jesus under sin jordevandring ständigt omgavs av människor som längtade efter frigörelse från synd och laster, sjukdom och annan nöd. "Det är inte friska som behöver läkare, utan de sjuka", var Jesu dräpande svar till dem som var missnöjda med hans sällskap. De nedslagna, förkrossade, lidande människorna hade en naturlig och självklar plats vid frälsarens fötter. Och i Skriften ser vi klart vilka evangelium riktade sig till: "Herren har smort mig till att förkunna glädjens budskap för DE ÖDMJUKA; han har sänt mig till att läka dem som hava ETT FÖRKROSSAT HJÄRTA, till att predika frihet för DE FÅNGNA och förlossning för DE BUNDNA till att predika ett nådens år från Herren". Där ser vi till vilka evangelium är adresserat, hos vilka Jesus Kristus kan fira jul.

Gör bättring

Vad ska vi göra, för att kunna ta emot honom? "Gör bättring, och tro evangelium!" Också idag gäller detta omutliga, radikala frälsningsbudskap. Det finns inte andliga resurser att utlösa tro till att ta emot evangelium hos den som i förhärdelse och ohörsamhet inte accepterar förmaningarna från sin skapare och Herre.

GÖR BÄTTRING — då ska du få uppleva vilken stor Gud du har. GÖR BÄTTRING — drag dig inte undan för den som är ditt kött och blod. Ta hand om dina barn. Sluta sända dem till nedbrytande, antikristliga institutioner. GÖR BÄTTRING — ta hand om dina gamla föräldrar som tynar bort, fängslade i statliga förvaringsanstalter. GÖR BÄTTRING — gör dig av med rikedomar som bränner som stöldgods i bankböcker och aktier. GÖR BÄTTRING — öppna ditt hem för fattiga och husvilla. Och då ska du uppleva en sann julfest, då den husville, fattige människosonen gör sitt intåg i ditt hem för att förbli där. □

Midnattsropet

Utkommer varje månad

Midnattsropet **är en tidning med ett radikalt väckelsekristet budskap, som vårt land just nu behöver. Vill Du få en profetisk orientering om tidsläget just nu ifråga om skolan, lagstiftningen, missionssituationen, politiken eller ekonomin bör Du läsa Midnattsropet.**

Julgåvan som varar hela året

Väldigt många önskar ge bort Midnattsropet till vänner och bekanta som gåva. Det är en bra tradition.

Vi erbjuder här gåvoprenumeration för 48:- per st. Ge oss namn och adress på dem Du önskar gåvoprenumerera åt, samt Ditt eget namn längst ner. Sätt sedan in 48:- per prenumeration på Midnattsropets postgiro ***48 64 65-8***, så sänder vi tidningen under hela nästa år!

Jag vill prenumerera på Midnattsropet
Helår 60:- ☐ Halvår 32:-

Namn: .....

Bostad: .....

Postnr. adr: .....

Tel: .....

Skicka kupongen till:
Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm

GIV KEJSAREN...

forts. fr. sid. 25

att hämta sin brud på himlens skyar, en annan då han kommer i sällskap med mångtusen heliga för att döma världen. Det ligger tider däremellan och däromkring, som endast Fadern känner. Sådant blir Guds rikes kommande. Vad blir det då av alla drömmar om jordiskt inflytande för Guds församling i denna tidsålder? Nej, i denna tidsålder ha alla världsförbättrare det profetiska ordet emot sig. Guds församling är kallad till martyrskap för sin Herre och Herde. *Och att missionera är vår uppgift* intill den stund, då han skall komma igen på samma sätt, som de sågo honom uppfara.

I stället för att peka på riksdagshus och politikens högborgar pekar Jesus på den övre salen. Där är vårt inflytandes stora kraftcentral. I samma mån som vi få makt med Gud i bönen, skola vi få makt med människor. I samma mån som vi gå ut ifrån världen, skola vi kunna lyfta vår samtid till ett högre plan. I samma mån vi hålla oss till vår uppgift, skall vår uppgift bli världsomfattande och världserövrande.

Man hör ofta världsförbättrande kristna med förakt tala om de världsfrämmande kristna, som endast sysslolösa vänta Jesu tillkommelse. Sanningen är, att det aldrig funnits en enda sysslolös bland dem, som verkligen väntat Jesu tillkommelse. Ha de kristna varit sysslolösa, då ha de icke väntat Jesus. Den, som väntar Jesus, lever ett liv i högsta beredskap. Och högsta beredskap betyder, att den fullkomligaste passivitet alstrar högsta form av aktivitet. När Jesus blev anklagad för att bota sjuka på sabbatsdagen, då visade han fariséerna, att de hade en felaktig uppfattning om sabbaten. "Min Fader verkar alltjämnt, så verkar ock jag" (Joh. 5:17). Tanken på att Gud vilade på den sjunde dagen, betyder inte sysslolöshet. Nej, både Fadern och hans Son voro i ständig verksamhet. Vilan i Gud tillåter ingen enda att vara sysslolös.

När de kristna börja söka vinna inflytande på det politiska livet, ha de *tappat bort det rätta perspektivet.* De ha blivit kortsynta, emedan de förlorat kontakten med de stora, eviga sammanhang, som vi få nåd att vara kuggar i, endast om vi förbliva i Ordet och Ordet förbliver i oss. Att en kristen, som sällan synes till på församlingens bönemöten, skulle uträtta storverk för Guds rike, om han kommer in i en lagstiftande församling, är icke lätt att övertyga den om, som känner Gud och Guds vägar.

Och en verkligt brinnande kristen har större chanser i ett bönemöte än i en lagstiftande församling. Statsministern Daniel tog icke sin tillflykt till den världsmakt, i vars centrum han levde, utan till bön, syndabekännelse och förbön. Det var icke såsom statsman han påverkade de maktägande och utförde sin livsgärning, utan såsom bedjare, siare och trosman.

Daniel sökte aldrig den höga ställning, till vilken han upphöjdes. Vår tids kristna söka politiskt inflytande för att främja kristendomen, men Daniel sökte endast främja Guds verk och vann politisk makt. Det var icke *tack vare* sin maktställning, som Daniel blev den man, han blev, utan det var *trots* denna. Mitt i ett världsrikets larmande centrum sköt han åsido allt annat för att ägna sig åt bön och fastor för Guds verk. Det var förvisso ett helt annat slag av kristen politik, som han företrädde än det, som vi möta i våra dagar.

Men Daniel som statsman hade också gjort bekantskap med lejongropen. Han visste bättre än de flesta, hur obeständig politisk makt är. Hade han icke varit en trosman, så hade hans karriär slutat i lejongropen. Han litade icke det minsta på politiskt inflytande. Han visste också, att alla dessa världsriken, som han sett i sina syner, gingo sin undergång till mötes. För honom stod säkerligen den saken mer klar än för de flesta, att det osäkraste och oklokaste Guds folk kan göra är att spekulera i politik. Den som i leken går måste leken tåla, och ge vi oss in på den politiska vädjobanan, så få vi icke förundras, om den dagen kommer, då ett helt livsverk förintas genom en enda av politikens nyckfulla stormar. Ty det finns icke en enda mer eller mindre kristen stat, som icke i den stora världsuppgörelsen, kommer att inlemmas i den stora antikristiska världskroppen. De kristnas plats i denna tid är icke i de lagstiftande församlingarna utan i de heligas församling, i helig bönetjänst både natt och dag.

"På dina murar, Jerusalem, har jag ställt väktare, varken dag eller natt få de någonsin tystna. I, som skolen ropa till Herren, given eder ingen ro. Och given honom ingen ro, förrän han åter har uppbyggt Jerusalem och låtit det bliva ett ämne till lovsång på jorden" (Jes. 62:6-7).

I liknelsen om änkan och domaren i Luk. 18:1-8 har Jesus profetiskt förutsagt, att vid tiden för hans återkomst (vers 8) komma orättfärdiga domare att regera på jorden. Han ställer en fråga, som borde gå genom märg och ben på varje samhällsförbättrare i tidens sena aftonskymning: "Men skall väl Människosonen, när han kommer, finna tro här på jorden?"

Nej, icke om man i stället för att likt änkan gå den uthålliga bönens väg, söker att med mänskliga medel förbättra förhållandena på jorden. Den besvärliga änkan är typen av den kristenhet, som icke låter sig engageras i världsförbättrarnit i en tid, då hela kristenheten synes gripen av iver att få en bit med ur denna världs och samtids döda kropp (Luk. 17:37). I stället ropar hon till Gud dag och natt och tjänar honom med fastor och böner i hans heliga tempel. Därför skall hon också likt gamla Hanna vara till städes i den stund, då Människosonen kommer, och redan nu talar hon om honom till alla dem, som i hans tillkommelse se världens enda hopp.

AVHANDLING MED...

forts. fr. sid. 23

"familjeliv". Men för att detta skall uppnås, krävs det att församlingen skär av alla sina band med världen. Den ovan nämda tanken började Arne Imsen utveckla år 1971, då Maranataförsamlingen i Stockholm fick tillgång till Johannelund där Maranatas första storfamilj etablerades. Denna församlingssyn har Maranata sedan i både ord och handling behållit till dags dato.

Eftersom den största delen av avhandlingens misshällighets rapporter är avhämtade från olika textarkiv (pressklipp) så lämnar jag allt detta utan kommentar — därför att jag inte tillmäter tidningarnas artiklar om Maranata något bevisvärde. Pressens inställning till Maranata var klar redan på ett tidigt stadium i rörelsens historia; man misstänkliggjorde allt redan från början! Pressen betraktade Maranata som en sorts subversiv, omstörtande verksamhet, som samhället måste skyddas mot. Tidningarna sökte inte sanning och sak. Man anklagade Imsen för sekteristiskt mörksinne och maktmissbruk. Knappt hann Imsen öppna sin mun för pressen så var han missförstådd!

Den nyblivne teologiedoktorn varnar också försiktigt i sin avhandling för tidningsuppgifternas sanningshalt. På sidan 48 kan man läsa följande: "De problem som rör detta material är naturligtvis förknippade med tidnigarnas önskan om ett säljbart nyhetsstoff. Detta medför att pressen ofta behandlar spektakulära händelser i rörelsen och då också med vissa överdrifter vad gäller t.ex. deltagarantal vid väckelsemöten".

Om man skall invända något emot avhandlingens "historiska tidningsuppgifter" så är det att där redovisas de mest obehagliga inslagen. Dessa artiklar är rena missgrepp som har gjorts i "nyhetens namn" och är därmed missvisande. Jag har — som arkivator för tidningarnas maranataartiklar alltsedan 1959 — läst alla artiklar om Maranata genom tiderna; mitt intryck är, att tidningarna i samtliga fall har använt sig av förolämpande, sårande och utmanade ord, ja, i många fall rena lögner.

Jag har en annan uppfattning också när det gäller uteslutning av förteckning över namn på de i avhandlingen intervjuade. Dahlgren har utlovat dessa personer anonymitet. Det är givetvis ett grovt brott mot den journalistiska yrkesetiken, att missbruka det givna förtroendet och röja källan. Men saknaden av en sådan namnförteckning i denna så betydelsefulla avhandling säger mig att de intervjuades uppgifter utan namnförteckning måste anses som opålitliga.

När man som kristen tar del av innehållet i den svenska pressens (i avhandlingen presenterade utsagor) så känner man kylan av ett ateistiskt tänkande. Ett är säkert; ateismens och skepticismens ödsliga livsväg leder inte till ett mål över vilket ljuset från evigheten lyser. Det gör däremot Maranatas livsväg! Redan ordet MARANATA med sin innebörd borgar för det!

Vill Du stödja missionsarbetet i
DOMINIKANSKA REPUBLIKEN och TUNISIEN
Maranataförsamlingen i Stockholm förmedlar Din gåva
Postgiro 44 10 05-6

FÖRBERED DIG!

Möt de nya lagförslagen med en samlad kunskap.

Ett förslag om ny diskrimineringslag kommer att läggas fram för riksdagen i vår.

Om den nya lagen går igenom kommer det bl a innebära att det blir kriminellt att hävda bibelns syn på homosexualitet. Informera dig I TID om vad som håller på att ske i vårt svenska samhälle.

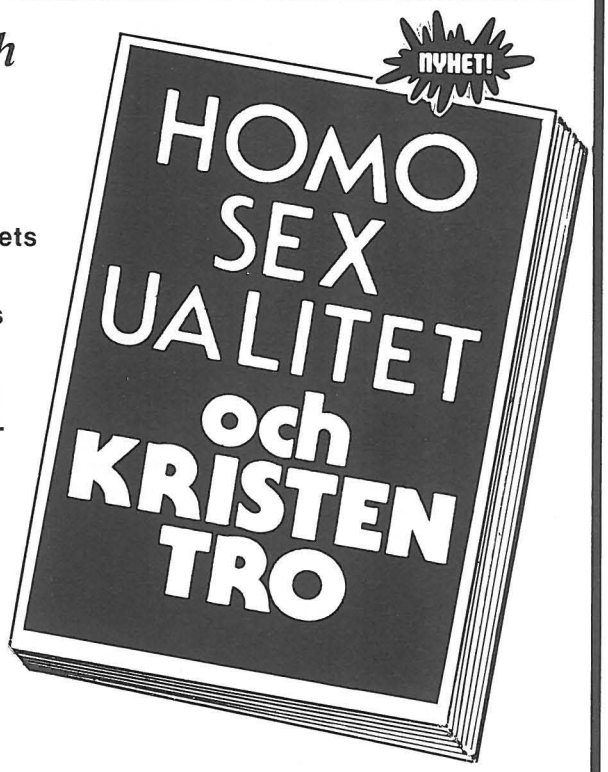
En viktig och aktuell bok

Rubriker ur boken:

- **Gamla Testamentets syn på homosex.**
- **Nya Testamentets syn på homosex.**
- **Församlingen och homosexualiteten.**

Denna bok ger kristna argument i den nu aktuella debatten.

Ca 200 sidor.

Pris kr. 65:-

ARNE IMSEN skriver om HOMOSEXRÖRELSEN:

■Verkligheten är ju den att den homosexuella rörelsen är farligare än knark för den mentala hälsan och sociala ordningen. Den är farligare än nazism för alla politiska processer och organ, och den är farligare än någon hedendom för all moral och allt sant religiöst liv. Den är i allt vad den representerar asocial, amoralisk och antikristlig.

■Riksdagens påstående att homosexuell samlevnad är en ur samhällets synpunkt fullt acceptabel form för samlevnad, vittnar om en inkompetens utan historiskt motstycke och ger auktorisation åt en process som slutar i kaotiska revolter och anarki. Den laglöshet som har riksdagen som sitt främsta språkrör konkretiseras snabbt i perversa handlingar och egocentrerade levnadsformer.

15:- kr. *(inkl. moms)*

Sänd mig mot postförskott

..... st **HOMOSEXUALITET OCH KRISTEN TRO. à 65:- kr.**

..... st **LÅT DIG INTE LURAS AV HOMOSEX-MAFFIAN. à 15:- kr.**

Namn: .....

Adress: .....

Postadress: .....

Tel: ...../.....

Orderadress: MRM **Box 12001, 700 12 Örebro. Tel. 019/23 43 18**

ANSLAGSTAVLAN

När? Var? Hur?
når jag kantakt med församlingar och grupper i landet. Här är en sammanställning av:

- RADIO MARANATAS SÄNDNINGSTIDER
- MÖTESTIDER
- ÖVRIG VERKSAMHET

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Onsd 19.30 Väckelsemöte • Lörd 19.30 Bön • Sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter)
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Telefon: 08 - 23 52 30
Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 9.00 • Tors 8.30 - 9.00, 20.30 - 21.00 • Fred 20.30 - 21.00 • Lörd 22.30 - 23.00
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30
Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz:
Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma
Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 48 64 65-8
GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro servering, **Pilgrimshem** hotell
Studio för närradio
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)
Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma

ESKILSTUNA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium
Adress: Villagatan 3, 632 30 Eskilstuna
Telefon: 016 - 14 69 64
Radio Maranata, 92,7 MHz:
Postgiro: 88 88 56 - 2
Telefon: 016 - 14 69 64

GÄRDSHYTTAN

(13 km söder om Askersund)
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön- och bibelstudium
Post- och besöksadress: Gärdshyttans Gård, 696 02 Hammar
Postgiro: 43 29 81 - 9
Telefon: 0583 - 707 00, 707 62 (kontoret)
Pilgrimshem, Gärdshyttans Gård, 696 02 Hammar
Telefon: 0583 - 707 00
Askersunds-Grillen
Telefon: 0583 - 102 54

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön på Humlegården • Sönd 11.00 på Humlegården, 18.00 Väckelsemöte (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)
Postgiro: 37 50 50 - 2
Telefon: 019 - 964 72
Lilla Bageriet, Kristinagatan 10, Örebro
Telefon: 019 - 11 44 19

JÖNKÖPING

Post- och besöksadress: Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping, Villa Lübeck, Hjovägen, 566 03 Habo
Telefon: 036 - 11 19 95 el. 462 18
Radio Maranata, 98,5 MHz:
Telefon: 036 - 12 12 08
Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping
Telefon: 036 - 11 19 95, 11 19 96

MALMÖ

Mötestider: Sönd 11.00 i Ekeby (I ovrigt ring for information tel. 042 - 77 682)
Besöksadress: Truedstorp S 28, 260 51 Ekeby
Telefon: 042 - 77 682
Postgiro: 58 32 01 - 9
Radio Maranata, 90,2 MHz:
Telefon: 040 - 15 77 71
Bellevuebageriet, närbutik: Geijersg. 55, Malmo
Telefon: 040 - 15 77 77

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bon • Torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30, Sönd 15.00 Väckelsemöten
Adress: Warfingska Villan, Apotekargatan 17
413 19 Göteborg
Telefon: 031 - 41 48 08
Postgiro: 41 43 63 - 2
Radio Maranata, 94,9 MHz:
Telefon: 031 - 41 48 08

LINKÖPING

Mötestider: Tisd. 20.30 Bibelstudium • Torsd. 19.30 Väckelsemöte • Lörd. 20.30 Bön
(Annonser: Onsd. i Östgöta Correspondenten)
Post- och besöksadress: Jakobslunds Gård
590 60 Ljungsbro
Postgiro: 97 21 85 -3
Telefon: 013 - 635 00

OSLO

Mötestider: Tisd o. torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Väckelsemöte • Sönd 11.00 Pred. 19.00 Bön
Post- och besöksadress: Maridalsveien 323 c, Oslo, Norge
Telefon: 00947 - 218 24 59
Pilgrimshem, Maridalsveien 323 C, Oslo
Telefon: 00947 - 218 24 59

MISSIONS- OCH SKOLKONFERENS

på Gamla Bro, Gamla Brogatan 27, Stockholm

28 dec. — 2 jan. 1983

Välkommen till några dagars koncentrerad samling inför Guds Ord, i bön och i lovsång

Aktuella ämnen:
- **Familjelagstiftningen**
- **Skollagstiftningen**
- **Antidiskrimineringslagen**

Medverkande: **ARNE IMSEN, direkt från Dom. rep, MOUSSA ABNA AISSA, från Tunisien, ROBERT OCH AGNETA ERIKSSON, på väg till Dom. rep, samt evangelister och föräldrar till barn i Pilgrimsskolan.**

Tema: FAMILJEN, MISSIONEN OCH FÖRSAMLINGEN
Välkommen — För kost och logi: — ring 08/23 52 30

LEVANDE BERÄTTELSER

10 röda vackert inbundna band, med bibelberättelser från Första Moseboken till Uppenbarelseboken.

Rikt illustrerad med färgbilder. En verkligt bra återberättelse av bibeln för barn.

Ordinarie pris: **710:- kr per serie** ***VÅRT PRIS:*** **595:- kr per serie (inkl. moms)**

MRM **Box 12001, 700 12 Örebro, Tel. 019/23 43 18**

MISSIONEN...

forts. fr. sid. 15

På trettiotalet stod det en våldsam strid om missionen. Det gällde då Svenska Fria Missionen. Jag har läst artiklar och böcker om det som var orsak till denna strid och det resultat den medförde. Jag har ingen orsak att uttala mig om det berättigade i denna strid, men jag vill uttrycka min mening om Svenska Fria Missionen. Man ansåg nämligen då (1930) att den organisation, som bar detta namn utgjorde ett hot för pingsrörelsens fria församlingssyn. Därför ansågs det vara nödvändigt att få organisationen likviderad och hotet undanröjt.

Nu vet vi, att SFM fortfarande existerar. Det är bara så att andra personer har ersatt de tre män, som en gång avskedades. Utgjorde SFM ett hot på trettiotalet, så är icke detta hot mindre idag, kanske fastmer större. SFM utfärdar så långt jag vet certifikat till de antagna missionärerna. Det är väl till sist SFM, som avgör om kandidaten skall beviljas certifikat eller ej. Denna organisation är icke bara rådgivande och förmedlande utan har också möjligheter att hindra och spärra sådana som en församling antagit såsom missionär. Ja, det kan t o m utöva sådana påtryckningar på församlingarna att de hindras från att upptaga arbete i länder där de annars ser sig kallade göra en insats. Jag nöjer mig med att peka på Etiopienmissionen, som blev orsak till att en liten församling hotades med blockad och praktiskt taget tvingades till reträtt.

Vilken uppgift har annars SFM? Varför behöver denna organisation ha särskilda stadgar? Vad är det förövrigt som skiljer denna missionsorganisation och pingströrelsens verksamhetssätt från Örebrobaptisternas? Frågan är berättigad eftersom det anses vara fullt korrekt bilda pingstförsamlingar på platser där det redan finns ÖM:s församlingar och vice versa. Strömstad och Halmstad är ju ganska färska exempel! Har inte detta något med splittring att göra? Eller måste det nödvändigtvis finnas Maranatavänner med i sammanhanget för att det skall bli tal om söndrande verksamhet? Troligen går det icke att visa på någon verklig olikhet, ty även pingströrelsen har införlivat samfundens organisations- och verksamhetsmetoder med sitt kyrkobygge.

JAG FICK LÄGGA...

forts. fr. sid. 8

ordval och sin unika gåva att fånga sin publik. Men efter några veckor i ett eftermöte kom några äldstebröder ned till honom i bänken och ville beja för honom. Nästan skräckslagen bad han om betänketid och skyndade ut på kapellets trappa.

Där ute i kvällskylan var han villrådig och tveksam. Så här hade han inte föreställt sig att det skulle gå till. Trots allt stramade han upp sig och vände tillbaka in i möteslokalen. Där möttes han av pigan Anna, vem annars, som lade sina armar om hans hals och vädjade till honom, att han skulle ta det tillfälle som kanske var hans sista till frälsning.

Allt motstånd smälte ned inom Sigfrid och han följde med pingstpredikanten in i ett bönerum där de böjde knä och bad tillsammans till Jesus, om frälsning och befrielse för hans själ. Det blev inget stormande eller känslosvallande frälsningsmöte, men det var en allvarlig överlåtelse och ett allvarligt beslut från Sigfrids sida att från den stunden följa Jesus.

— Där fick även jag lägga mina livspapper på bordet för att få dem granskade av den Eviges ögon, berättar han.

Pigan Anna blev hans stora föredöme under den första tiden som frälst. Hon kom att personifiera både Gud och Jesus och allt vad ett kristenliv kan representera som Sigfrid själv uttrycker det.

Skulle döpas

Någon tid efter frälsningsmötet skulle Sigfrid döpas till Kristus. Det blev en något blandad upplevelse. Givetvis av Guds härlighet men också med ett tragikomiskt inslag som för evigt är inetsat i hans minne och säkerligen även hos mötespubliken.

Sigfrid ville vara fin på sin dopdag och skulle därför låta klippa sig. Han gick till en bonde i byn som brukade klippa hår för en tolvskilling. Tyvärr, för Sigfrid, var bonden missionsförbundare och stark motståndare till pingstvännernas vuxendop.

Klippningen begynte men dock utan spegel. Efter en lång stunds klippande passade han på att känna med handen över huvudet. Till sin stora förskräckelse hade bonden då klippt av nästan allt hår. Endast lämnat några hårtufsar här och där. Till råga på eländet hade han också igenom en olycka, där han fått en sten i huvudet, fått ett stort lysande vitt ärr efterlämnat.

Stackars Sigfrid gick förtvivlad till pingstpastorn och visade upp sig. Pastorn nästan vred sig i skratt och sa att han såg ut som en äng där en kossa betat av gräset här och där. Han hjälpte dock Sigfrid och jämnade tufsarna så gott han kunde. Jo, han blev döpt, med en frisyr som mest liknade en felskapad igelkotts.

Främsta orsaken till att Sigfrid Hedmans namn nämns med respekt i många kretsar är hans skicklighet som silhuettklippare i svart papper. Denna speciella konst har han sysslat med ända från sin barndom. De tavlor som han står som skapare till, avbildar en mängd av de upplevelser han varit med om under sitt liv, t ex "Det stora slagsmålet i Lindesberg".

Men den tavla som rönt mest uppmärksamhet är väl silhuetterna av de tre pingstprofilerna Lidman, Petrus och Hjelm, suveränt tillklippta av Sigfrid. Ja, många är de upplevelser som han har att berätta om, av både sorg och glädje.

Hans livs största kris uppstod när en av hans tre döttrar, en brinnande maranataevangelist, omkom i en bilolycka efter ett väckelsemöte. Lamslagen av sorg och förtvivlan sökte Sigfrid att finna en mening i det som hänt, utan att lyckas. Vändningen skedde i ett väckelsemöte, där ett förnyat möte med Gud öppnade hans livsperspektiv på nytt.

Vi får väl sluta den här lilla inblicken i hans liv där vi började: Sigfrids möte med maranataväckelsen i sextiotalets början.

Han var bjuden till en konstnärsväns femtioårskalas i Stockholm. Efter sedvanlig middag, tal och umgänge med inbjudna gästerna tog femtioåringen honom avsides för att visa något han hade fått. Det visade sig vara en andlig grammofonskiva inspelad i Oslo. Sångarna kom från Maranatamenigheten i Oslo och leddes av någon vid namn Aage Samuelsson som också hade skrivit text och melodi. Så fort den första sångstrofen ljöd från grammofontallriken slog den an på hans innersta. Sången brusade med en fart och inlevelse emot honom som han aldrig hört förut. "Det är jubel och fröjd i min själ" sjöng sångarna om och om igen under tiden som Sigfrid aldrig tycktes få nog av väckelsetonerna.

Såsom han gjort trettio år innan gick han nu till dagstidningens annonssidor för att se om någonting liknande fanns att se och uppleva även i Sverige. Till sin glädje fann han en stor mötesannons med den märkliga rubriken "Maranata — Du, vår Herre kom". Han bestämde tillsammans med sin vän att genast gå dit på kvällen.

Att det mötet förde med sig välsignade konsekvenser och att Maranataropet ljuder än i Sigfrids hjärta, det kunde jag och fotografen Tommy Jakobsson, glada kostatera när bilen rullade bort i den nyfallna snön från det hemtrevliga dalahuset i Enviken.

DETTA ÄR ÅRETS SISTA NUMMER
Har Du förnyat prenumerationen för 1983?
Postgiro **48 64 65-8**

NYTT!

LP-skiva: MRL 2117 Stereo

ISAK OCH REBECKA

CHRISTINA IMSEN sjunger evangelium (Volym 4)

Sida A:

1. **ISAK OCH REBECKA**
   3.25 Sv. text Per-Arne Imsen
2. **JESUS, TACKSAM JAG ÄR**
   3.16 Christina o. Per-Arne Imsen — B. Bryant
3. **DET ÄR SKÖRDETID**
   3.30 Hm Hunter, Sv. text D. Bergagård, James D. Vaughan
4. **EN STRÖM AV LIV**
   2.47 Upp. 21:6,7, Christina o. Per-Arne Imsen
5. **EFESUS**
   2.18 Upp:2:1-7, Christina Imsen
6. **COME AND FOLLOW**
   3.14 Sångförf. okänd

Sida B:

1. **VEM KAN SKILJA DIG**
   3.27 Rom:35-39, Christina Imsen
2. **MEN ETT JAG VET**
   2.45 Sv. text Per-Arne Imsen
3. **MANNEN FRÅN GALILÉEN**
   3.25 Aage Samuelsen
4. **GUD HAR EJ BESTÄMT**
   2.25 Christina Imsen
5. **JERUSALEM**
   4.25 Aage Samuelsen
6. **DET KRIGET FÅR ALDRIG STANNA**
   1.43 Nils Bolander — Ny-David Nygren

Finns på kassettband med beteckningen: KB 117 **C:a pris kr. 50:- (inkl. moms)**

Christina Imsens tidigare inspelningar:

KRISTUS LEVER ÄR MIN SEGERMELODI
LP-skiva: *MRL 2114* Kassettband: *KB 114*

Kristus lever är min segermelodi / Jesus, jeg vil knele ned / Laodicea / Jag har valt att göra sällskap / Tänk en gång när slöjan brister / Till världens larm och vimmel / Skrifternas Jesus / När på Golgata Jesus vann seger / Snart kommer Jesus / På apostlarnas tid / Create in me.

VARFÖR BYGGER DU NOA EN BÅT
LP-skiva: *MRL 2110* Kassettband: *KB 110*

Varför bygger du Noa en båt / Härlighetens morgon / Då Jesus från Nasaret / Vid älvarna i Babylon / Snart en morgon bryter fram / Finns det kraft / Hur underlig är du / Gränslösa frälsning/I tidens aftonskymmning/Pilgrim som på väg.

PILGRIMENS LÄNGTAN
LP-skiva: *MRL 2102* Kassettband: *KB 102*

Pilgrimens längtan / Men om du kom just nu / Kommen till mig/I glans och i ära/Om jag ägde allt / O, rena mitt hjärta / Se, det väller fram en flod/En gång jag levde utan frid/När morgonen kommer / Jag kan aldrig, aldrig glömma / Mannen Jesus / Ej jag räds.

Sänd mig mot postförskott:
..... st Christina Imsens nya LP (MRL 2117) à 50:- kr
..... st Christina Imsens nya kassett (KB 117) à 50:- kr
..... st LP-skiva MRL 2114 à 50:- kr
..... st Kassett KB 114 à 50:- kr
..... st LP-skiva MRL 2110 à 50:- kr
..... st Kassett KB 110 à 50:- kr.
..... st LP-skiva MRL 2102 à 50:- kr
..... st Kassett KB 102 à 50:-

Namn: .....

Bostad: .....

Postnr. adr: .....

Tel: ..... / .....

MRM

Finns i skivaffären/varuhuset eller direkt från:
***OBS! Ny adress:* Box 12001, 700 12 Örebro, Tel. 019/23 43 18**

Väckelsefolkets levande sång och musik

Konungen kommer

De komma och de svinna hän
Naturens gröna blomstrings spår,
Men luften fylls af väntan än,
Af längtande hopp, som ej förgår:
Hvarföre dröjer vår Herre så,
När skall Hans rike fulländadt stå,
Och jord och himmel tillsammans få
Ropa, att konungen kommer?

Hvar flod skall brusa högt i fröjd,
När till de sina vår konung ländt,
Och glädjebud ifrån dal till höjd
Förkunna: Konungen återvändt!
Slumrare, vakna och möt din Gud,
Bröllopet stundar, träd fram, hans brud!
Svinnen, I skärande syndens ljud,
Bäfven, ty konungen kommer!

Nu sjunger en förlossad jord,
I sekler ren af synd bestänkt —
Hur länge, Herre? — kvalets ord
Är bytt i glädje, slutligt skänkt.
Änglar med budskap kring rymden gå,
Fridsströmmens böljor mot landen slå,
Träden, de klappa i händer små,
Fröjdas att konungen kommer.

Nu Sions kulle, ärekrönt,
Får höja pannan, smärtsamt böjd,
Och Sions drott som motstånd rönt
Regera allt, från höjd till höjd.
Sjung för en konung af himmelskt ljus,
Sjung för en son utaf Davids hus,
Sjung som en lefvande ström, hvars brus
Mäler att konungen kommer!

O bröder, vakom väntande,
Det dagas längst i östanlid,
Baneret vinkar kallande
Till kamp en dag — och sedan frid.
Sanning och nåd skola mötas snart;
Ära åt Lammet, som slaktadt vardt?
Allt hvad vi lida blir uppenbart —
Tålamod, konungen kommer!

Öfvers. af ***talia.
Ur "Facklan, 1901"

